

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

முமுக்ஷுப்படி

(சரம ச்லோக ப்ரகரணம்)

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யானம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

சரம ச்லோக ப்ரகரணம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை

வ்யாக்யானம் - மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச் செய்த அநந்தரம் அதில் பூர்வ வாக்யத்திற் சொல்லுகிற உபாயவரணம் ஸர்வேச்வரன் தானே விதிகையாலே ததபிமதமென்னுமத்தையும், வரணாங்கமான ஸாதாநாந்தர பரித்யாகத்தையும், வரணத்தில் ஸாதநத்வ புத்திராஹித்யத்தையும் சாப்தமாகப் பூர்வார்த்தத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவியான ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாப விமோசநத்தையும், உத்தரார்த்தத்தாலே சாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், த்வயத்துக்கு விவரணமாய், பஞ்சம வேதஸாரபூத கீதோபநிஷத் தாத்பர்யமாய், சரம ரஹஸ்யமாய் இருந்துள்ள சரம ச்லோகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸம்சய விபர்யமற அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - ரஹஸ்ய த்ரயத்தில் நடு ரஹஸ்யமான த்வயத்தை விளக்கிய பின், இறுதி ரஹஸ்யமான சரம ச்லோகத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். சரம ச்லோகத்தின் முதல் வரி மூலமாக, த்வய மந்திரத்தின் முதல் பதம் மூலம் கூறப்பட்ட உபாயம் பற்றி, ஸர்வேச்வரன் தானே கூறுகிறான். முதல் வரி மூலமாக - இப்படிப்பட்ட உபாயம் எதற்காக என்றும், மற்ற உபாயங்களை கைவிடுதல் என்பது அதன் அங்கம் என்றும், இது ஒரு சாதனம் அல்ல என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. சரம ச்லோகத்தின் இரண்டாவது வரியானது மோசுஷத்தைப் பெறுகின்ற நிலைக்குத் தடையாக உள்ள பாவங்கள் விலகுவது பற்றிக் கூறுகிறது. த்வயத்தில் உள்ள இரண்டாவது வரியின் மூலம் கூறப்படும் கைங்கர்யம் என்பதற்கு முன்பாக, இத்தகைய பாவம் நீங்குதல் என்பது நிகழ்கிறது. மேலும் சரம ச்லோகம் என்பது கீதோபநிஷத்தின் ஸாரமாக உள்ளது. கீதோபநிஷத் என்பது ஐந்தாவது வேதமான மஹாபாரதத்தின் ஸாரமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இதில் அர்த்தங்கேட்கைக்காகவினே - எம்பெருமானார் பதினெட்டுப் பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையும் பார்த்தினே இவருடைய ஆஸ்திக்யஆதா பரீக்ஷார்த்தமாகப் பலகால் நடந்து துவளப் பண்ணிச் சூளுரவு கொண்டு மாலோபாவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச் செய்தருளிற்று.

விளக்கம் - இந்த சரம ச்லோகத்தின் பொருளை உணர்வதற்காக எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பியை பதினெட்டு முறைகள் சென்று விண்ணப்பித்து வந்தார். இந்த மந்திரத்தின் பொருளில் அடங்கிய மேன்மையை உணர்ந்திருந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி, இதனை அத்தனை எளிதாக கற்கவல்லவர்கள் மிகவும் குறைவே என்று அறிந்திருந்தார்.

ஆகவே அவர் எம்பெருமானாரின் நம்பிக்கையையும் உறுதியையும் சோதிக்க எண்ணினார். எனவே எம்பெருமானாரைப் பலமுறை நடக்க வைத்தும், ஒரு மாதம் உபவாசம் இருக்க வைத்தும் அவரைச் சோர்வடையும்படிச் செய்தார். அதன் பின்னரும் எம்பெருமானார் தளராது இருப்பது கண்டு மகிழ்ந்து, அவருக்குச் சரம ச்லோகத்தின் பொருளை உபதேசித்தார்.

வ்யாக்யானம் - நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்டனாய், பரமாத்மநி ரக்தனாய், அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனாய், ப்ரமாண பரதந்த்ரனாய், பகவத் வைபவம் ச்ருதமானால் அது உபபந்நமென்னும்படியான விஸ்ரம்பபாஹுள்யமுடையனாய் ஆஸ்திக அக்ரேஸர னாயிருப்பான் ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ச்லோகார்த்த ச்ரவண அநுஷ்டாநத்துக்கு அதிகாரியாகையாலே, அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்த கௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறித்துக் கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானாருக்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே, அர்த்தத்தின் சீர்மை பாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை ஒருவன் அறிய வேண்டுமென்றால் அவன் கீழே உள்ள நிலையில் இருந்தல் வேண்டும்:

- தூய்மையான பக்தியில் நிலைத்தல்.
- எம்பெருமானிடம் மட்டுமே மகிழ்ச்சியுடன் இருத்தல்.
- அவனைத் தவிர்ந்த மற்றவற்றில் பற்றற்று இருத்தல்.
- வேதங்களைக் கடைப்பிடித்தல்.
- எம்பெருமானின் மேன்மைகளை கூறக்கேட்டால், அது உண்மையே என்று நம்புதல்.
- எம்பெருமானிடம் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டிருத்தல்.

மேலே உள்ள காரணங்களால் இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை அறிந்து கொள்ளும் தகுதி பெற்ற ஒருவனைக் கண்டுபிடித்தல் மிகவும் கடினமாகும். மேலும் இதனுடைய மேன்மை எல்லையற்றதாகும். ஆகவே இதன் பொருளை எம்பெருமானார்க்கு முன்னே இருந்தவர்கள் மறைத்துக் கொண்டு, வெளியிடாமல் இருந்தனர். ஆனால் ஸம்ஸாரிகளின் துன்பமான நிலையை, கருணையே வடிவமான எம்பெருமானார் பார்த்தார். அவரால் நாம் படும் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. நமது துன்பத்தைக் கண்டு, நாம் பிழைக்கும்வழியாக, சரம ச்லோகத்தின் மேன்மையைப் பெரிதும் பாராட்டாமல் அனைவருக்கும் வெளியிட்டார்.

வ்யாக்யானம் - அப்படி உபதேசித்து விடுகிறமாத்ரமுமின்றிக்கே இவ்வர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்னும் பரமக்ருபையாலேயிறே இது தன்னைப் பல ப்ரபந்தங்களிலும் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரரூபேண இவர் அருளிச் செய்தது. மற்றும்ள்ள ப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் போலன்றிக்கே ஸ்த்ரீ பாலர்களுக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி தெளிய அருளிச்செய்தது இப்ரபந்தத்திலேயிறே.

விளக்கம் - எம்பெருமானார் உபதேசித்த அதே வழியில் ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யாரும் உபதேசித்தார். தன்னுடைய எல்லையற்ற கருணை காரணமாக இந்த சரம ச்லோகத்தின் பொருளை அனைவரும் உணர வேண்டும் என்று எண்ணினார். ஆகவே இதன் பொருளைப் பல ப்ரபந்தங்களில் விரிவாகவும் சுருக்கமாகவும் அருளிச்செய்தார். மற்ற ப்ரபந்தங்கள் போன்று அல்லாமல் பெண்களும் குழந்தைகளும் கூட உணரும்படி இந்த ப்ரபந்தத்தில் அருளிச்செய்தார்.

அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்

185. கீழே சில உபாய விசேஷங்களை உபதேசிக்க அவை துச்சகங்களென்றும், ஸ்வரூப விரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக் குறித்து அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தயர்த்தமாக “இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை” என்னும்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச் செய்கையாலே, சரமச்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

அவதாரிகை - இதில் ப்ரதமத்திலே இந்த ச்லோகார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும் படுத்துகைக்காக, இது தனக்குச் சரமச்லோகமென்று திருநாமமாகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - கீழே சில உபாய விசேஷங்களை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - முதலில் சரமச்லோகத்தின் பொருளில் அடங்கி உள்ள முக்கியத்வத்தை அனைவரது உள்ளத்திலும் நிலை நிறுத்த எண்ணினார். ஆகவே சரமச்லோகம் என்ற திருநாமம் இதற்கு ஏன் வந்தது என்ற காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த ச்லோகத்துக்குக் கீழே அநேகாத்யாயங்களிலே கர்மஜ்ஞாநாதிகளான சில உபாய விசேஷங்களை ஸ்வப்ராப்தி லக்ஷண மோக்ஷ ஸாதநமாக விஸ்தரேண இந்த்ரியஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாவதாநமாகச் சிரகாலம் ஸாதிக்க வேண்டியிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிக்க அஸக்யங்களென்றும், ஸ்வசரீர்த்வ கதநாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்ந ரூபங்களான இவை விரோதிகளென்றும் புத்தி பண்ணி, இவற்றாலே எம்பெருமானைப்

பெற என்பது ஒன்றில்லை; இனி இழந்தே போமித்தனையாகாதே என்கிற சோகத்தாலே ஆவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக் குறித்து, அவனுடைய அந்த சோகம் போகைக்காக, "ஸுசுகத்வத்தாலும் ஸ்வரூபாநு ரூபதையாலும் இனி இதுக்கு மேலில்லை" என்னும்படியான சரமமான உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமச்லோகமென்று இதுக்குத் திருநாமமாயிருக்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகத்திற்கு முன்னால் உள்ள பல அத்யாயங்களில் தன்னையும் மோசுஷித்தையும் அடையும் ஸாதனமாகக் கர்மயோகம், ஞானயோகம் முதலானவற்றைக் கண்ணன் விரிவாக உபதேசித்தான். ஆனால் அவை அனைத்தும் உடல் ரீதியாக மிகவும் சிரமப்பட்டு இயற்றப்படவேண்டும், புலன்களை அடக்குதல் அரிது, நீண்டகாலம் பிடிக்கும் முதலான காரணங்களால் அரிதானவை என்று அர்ஜுனன் உணர்ந்தான். அவை சுயமாக இயற்றப்பட வேண்டியவை என்பதால் ஈச்வரனுக்கு சரீரமாக உள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்காதவை என்று அறிந்து கொண்டான். ஆகவே தனது மனதில், "இவற்றின் மூலமாக எம்பெருமானை என்னால் அடையவே இயலாது. அவனை அடையாமல் நான் இருந்து விடுவேனோ?", என்று கவலையுடன் நின்றான். இப்படிப்பட்ட அர்ஜுனனின் துயரம் நீக்கும் வகையில், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகவும், இதை விட எளிமையானது இல்லை என்பதாகவும் உள்ள இறுதியான உபாயத்தை அருளிச் செய்தான். இதனால்தான் இதற்கு சரமச்லோகம் என்று பெயர் வந்தது.

186. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

அவதாரிகை - இனி இச்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இனி சரம ச்லோகத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அர்த்தத்வயாத்மகமான இந்த ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யும் அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறான். உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயபூதனான தான் இவருக்குச் செய்யும் அம்சத்தை அருளிச் செய்கிறான் - என்கை.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகம் இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டது. இதன் முதல் பகுதியில் இந்த உபாயத்தைப் பின்பற்றக் கூடிய அதிகாரி என்ன செய்ய வேண்டும் என்று

கூறுகிறான். இரண்டாவது பகுதியால், இந்த உபாயம் மூலம் இந்த அதிகாரிக்கு தான் (கண்ணன்) என்ன செய்யப் போவதாக கூறுகிறான்.

187. அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது – உபாய பரிக்ரஹம்.

அவதாரிகை - அதிகாரிக்ருத்யமாவது எது என்ன அருளிச்செய்கிறார் - அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது உபாயபரிக்ரஹம் – என்று.

விளக்கம் - அதிகாரி என்ன செய்யவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது அதிகாரியானவனுக்கு இங்குச் செய்யத்தக்கது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கை – என்கை.

விளக்கம் - அதிகாரியானவன் கண்ணன் கூறும் இந்த உபாயத்தை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

188. அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான்.

அவதாரிகை - ஆனால் அவ்வளவை விதியாதே உபாயாந்தர பரித்யாகம் சொல்லுவானென் என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறான் – என்று.

விளக்கம் - பலவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்று விதிக்காமல், மற்ற உபாயங்களைத் தள்ள வேண்டும் என்று ஏன் கூறப்பட்டது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை உபாயாந்தர பரித்யாகமாகிற அங்கத்தோடேகூட விதிக்கிறான் என்கை. ப்ரசுஷாள்ய பாதா வாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதி வதர்ச்சயேத் ஸ்தித்வார்க்யம் பாநவே தத்யாத் த்யாத்வா தேவம் ஜபேந்மநும் என்று ஆசமநாதிகளுக்கு அங்கமாகச் சொன்ன பாதப்ரசுஷாளநதியொழிய அவை அநுஷ்டிக்கவொண்ணாதாற்போலே. இங்கும் ல்யபந்த பதத்தாலே அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயந்தர த்யாகத்தையொழிய ஸ்வீகாரம் அநுபபந்நம் என்னுமிடம் ஸித்தமிறே. ஆகையால், "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய ஸ்திதச்சேத்" என்று துஷ்கரத்வ புத்தியாலே ஸ்வத: ப்ராப்தமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தை அநுவதித்து ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறதென்கிற அநுவாதபசுஷம் அயுக்தம் – என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுதல் என்பதே இந்த உபாயத்தின் வழி நடப்பதற்கு ஒரு விதியாக (ஓர் அங்கம்) உள்ளது. ப்ரசுஷாஸ்ய பாதா வாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதி வதர்ச்சயேத் ஸ்தித்வார்க்யம் பாநவே தத்யாத் த்யாத்வா தேவம் ஜபேந்மநும் – கால்களைக் கழுவிய பின்னர்தான் பூஜை செய்யவேண்டும்; சூர்யனுக்கு அர்க்யத்தை நின்று கொண்டுதான் விட வேண்டும்; கேசவனை மனதில் நிறுத்தியபடியேதான் மற்ற மந்திரங்களைக் கூறவேண்டும் - என்று உள்ளது. ஆக, ஆசமனம் முதலானவற்றைக் கால்களைக் கழுவுதல் போன்ற அதன் விதிகளைக் கடைப்பிடிக்காமல் செய்ய இயலாது. அது போன்றே இங்கும், மற்றவற்றைக் கைவிடுதல் என்பது இல்லாமல் இந்த உபாயத்தை ஏற்க இயலாது என்றாகிறது. ஆக ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - அனைத்தையும் கைவிட்டு – என்று கூறும்போது, மற்ற தர்மங்களைக் கடைப்பிடிப்பதில் உள்ள சிரமம் அர்ஜுனனுக்கு உள்ளது என்பதை உணர்த்தி, அதன் பின்னரே ஸித்தோபாயத்தைக் கண்ணன் கூறுகிறான் - என்னும் இந்த வாதம் தள்ளப்படுகிறது.

189. ராகப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைதமானால் கடுகப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

அவதாரிகை - “ஆனால், ஸுசகத்வாதிகளாலே ராகப்ராப்தமான இதுக்கு விதிதான் வேணுமோ?”, என்ன அருளிச்செய்கிறார் – ராகப்ராப்தமான – என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த உபாயம் மிகவும் சுலபமாக உள்ளதால் அனைவராலும் எளிதாக விரும்பப்படுவதாக இருக்கிறது. அப்படி உள்ளபோதும், இதனை “செய்துதான் ஆக வேண்டும்” என்று விதிப்பதன் மூலம் கூறப்படவேண்டுமோ? என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது போக்யதையாலே ராகப்ராப்தமான சஷீரத்தைப் பித்த ரோகத்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி விதித்தால் சீக்ரமாகக் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமாபோலே உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைலசுஷண்யத்தாலே சேதநனுடைய ராகத:ப்ராப்தமாயிருந்துள்ள உபாயந்தானே இத்தை ஸ்வீகரியென்னும் விதி ப்ரயுக்தமுமானால் சீக்ரமாக ஸ்வீகரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே – என்கை.

விளக்கம் - பால் இயல்பாகவே சுவையானது ஆகும். அப்படிப்பட்ட அதனை பித்த நோய்க்கு மருந்தாகக் கொடுத்தால் அதனை மிகவும் வேகமாக விழுங்கிவிடுவது இயல்பே ஆகும். இது போன்று, இந்த உபாயம் மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும்

உயர்ந்ததாக இருப்பதால் அனைவராலும் விரும்பப்படுகிறது. அப்படி உள்ளபோது இந்த உபாயத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தும்போது இதனை எளிதாகப் பின்பற்றுவதற்கு ஏதுவாகிறது.

190. இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பதம்.

அவதாரிகை – இனி இதுக்கு ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, பூர்வார்த்தம் பதஸங்கையை அருளிச்செய்கிறார் - இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம் – என்று.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை ஒவ்வொரு பதமாக அருளிச் செய்யும் பொருட்டு, இந்த ச்லோகத்தில் உள்ள பதங்களின் எண்ணிக்கையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – தனியாக ஏதும் இல்லை.

191. ஸர்வதர்மாந் – எல்லா தர்மங்களையும்.

அவதாரிகை – அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - ஸர்வ தர்மாந் - என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - எல்லா தர்மங்களையும் – என்று.

விளக்கம் - முதல் பதமான ஸர்வதர்மாந் என்பதன் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – தனியாக ஏதும் இல்லை.

192. தர்மமாவது – பலஸாதநமாயிருக்குமது.

அவதாரிகை – இதுதான் தர்மமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஸப்தமுமாய் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே இம்மூன்றுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, ப்ரதமம் தர்ம லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் - தர்மமாவது பலஸாதநமாயிருக்குமது – என்று.

விளக்கம் - இந்தத் தொடரானது தர்மம், பன்மையில் முடிதல் மற்றும் ஸர்வ என்று மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டது. இந்த மூன்றின் பொருளை விளக்கும் பொருட்டு, தர்ம என்பதன் லக்ஷணத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – தனியாக ஏதும் இல்லை.

193. இங்கு சொல்லுகிற தர்மசப்தம் த்ருஷ்ட பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, மோக்ஷ பலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - தர்ம ஸப்தம் த்ருஷ்டபல ஸாதநத்திலும் வ்யாப்தமாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் – இங்குச் சொல்லுகிற தர்ம சப்தம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தர்ம என்பது ஒரு பலனை அடையவைக்கும் வழியாகும். ஆகையால், தர்ம என்ற பதம் உலக விஷயங்களை அடைவிக்கும் மார்க்கமாகவும் உள்ளதால், இங்கு அவற்றைக் கூறவில்லை என்று தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பூர்வோபாயங்கள் தன்னை உபதேசிக்கிறபோதே த்ருஷ்டபல ஸாதநங்கள் வ்யாவ்ருத்தங்களாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரக்ரணமாகையாலும், இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தர்ம சப்தம் புத்ரபச்வந்தாதி ஐஹிகமாயும், ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயும் இருந்துள்ள த்ருஷ்ட பலங்களுக்கு ஸாதநங்களானவற்றைச் சொல்லுகையின்றிக்கே, பகவத் ப்ராப்தி ரூபமான மோக்ஷ பலத்துக்கு ஸாதநமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது என்கை.

விளக்கம் – மற்ற உபாயங்களை உபதேசிக்கும்போது, உலக விஷயங்களை அடைவதற்குச் ஸாதனமாக உள்ளவை விலக்கப்பட்டன. இங்கு கூறப்படுவது மோக்ஷத்திற்கான உபாயங்கள் மட்டுமே ஆகும். இதனால், இங்கு உள்ள தர்ம என்னும் பதம் புத்திரன், பசு போன்ற உலக விஷயங்களை அடையும் ஸாதனங்களையோ, ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றை அடைய உதவும் ஸாதனங்களையோ குறிக்கவில்லை. மாறாக இந்தப் பதம் எம்பெருமானை அடைய உதவும் வழியான மோக்ஷத்திற்கான ஸாதனங்களை மட்டுமே கூறுவதாக உள்ளது என்று கருத்து.

194. அவைதான் - ச்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுகிறது - என்கிறது.

அவதாரிகை - இனி மேல் பஹுவசநார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் – அவைதான் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஸர்வதர்மாந் என்று பன்மையில் கூறுவதன் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அந்த மோக்ஷபல ஸாதநங்கள்தாம் உபப்டும்ஹ்ய உபப்டும்ஹணங்களாயிருந்துள்ள ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலே விஹிதங்களாய்க் கொண்டு அநேகங்களாய் இருக்கையாலே தர்மாந் என்று பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

விளக்கம் - மோக்ஷத்தைப் பலனாக அளிக்கவல்ல ஸாதனங்கள் ச்ருதிகளிலும், ஸ்ம்ருதிகளிலும் பல கூறப்பட்டுள்ளதால், தர்மாந் என்று பன்மையில் அருளிச் செய்கிறார்.

195. அவையாவன - கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி யோகங்களும், அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம வித்யை, தேசவாஸம், திருநாம ஸங்கீர்த்தநம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாய புத்த்யா செய்யுமவையும்.

அவதாரிகை - அப்படியிருந்துள்ளவைதாம் எவை என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - அவையாவன - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படி பலவாக உள்ள ஸாதனங்கள் எவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன, கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய: தஸ்மாந் அஸக்தஸ்ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர என்று ஸ்வதந்த்ர ஸாதநமாக உக்தமான கர்மயோகமும், ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே, ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வ கர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே ததா என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞாந யோகமும், பக்த்யா த்வநந்ய்யாசக்ய:, மந்மநா பவ மத் பக்த: இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்ம ஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமும் ஆகிற இவையும், ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: த்யாக்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜந என்று விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வமான பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதாநமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம், ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருத க்ருத்யச்ச பாரத என்று அபிமத பல லாபத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாக்குமென்கிற புருஷோத்தம வித்யை, தேசோயம் ஸர்வகாம துக் என்று ஸர்வகாம பல ப்ரதமாகச் சொல்லுகிற புண்ய சேஷத்ர வாஸம், ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் என்று ஸர்வ பாப விமோசந பூர்வகமான பகவத் ப்ராப்தியைப் பலமாகச் சொல்லுகிற திருநாம ஸங்கீர்த்தநம், க்ருதேந வாத தைலேந தீபம் யோ ஜ்வாலயேந் நர: விஷ்ணவே விதிவத் பக்த்யா தஸ்ய புண்ய பலம் ச்ருணு விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ராதித்ய

ஸந்நிப: ஜ்யோதிஷ்மதா விமோநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே என்று பாப நிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவிளக்கெரிக்கை, அப்படி விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதந புத்த்யா செய்யப்படுமவையும் – என்கை.

விளக்கம் – பலவாக கூறப்பட்ட தர்மங்கள் கீழே உள்ளன.

- ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (3-19) – கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய: – கர்மத்தினால் ஜனகன் போன்றவர்கள் ஸித்தி அடைந்தனர் - என்று மோசுஷத்திற்கு உபாயமாகக் கர்ம யோகம்; தஸ்மாத் அஸக்தஸ்ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர - ஆகவே பற்று இல்லாத கர்மத்தைச் செய்வாயாக - என்றும் கூறுப்பட்டது.
- கீதை (4-33) - ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞானே பரிஸமாப்யதே - அனைத்தும் ஞானத்தில் முடிகின்றன; கீதை (4-37, 4-38) - ஹி ஜ்ஞானேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே ஜ்ஞானாக்நிஸ் ஸர்வ கர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே ததா - இந்த உலகத்தில் ஞானத்தைப் போன்று தூய்மைப்படுத்தவல்லது ஏதும் இல்லை, ஞானம் என்னும் நெருப்பு அனைத்து கர்மங்களையும் எடுத்துவிடுகிறது - என்றும் கூறுவதன் மூலம் கர்மயோகத்தினால் அடையப்படும் ஞானயோகம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.
- கீதை (11-54) – பக்த்யா த்வநந்ய்யாசக்ய: – பலனை எதிர்பாராத பக்தி மூலம் நான் அறியப்படுகிறேன் – என்றும், கீதை (9-34) - மந்மநா பவ மத் பக்த: - என்னிடம் மனதை வைத்து, பக்தியுடன் இருப்பாய் - என்றும் கூறுவதன் மூலம், கர்மம் மற்றும் ஞானயோகத்தால் விளையும் பக்தியோகம் கூறப்பட்டுள்ளது.
- கீதை (4-9) - ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: த்யாக்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜூந – யார் என்னுடைய தெய்வீகமான பிறப்பு மற்றும் நிலைகளை உண்மையாக அறிகிறானோ அவன், உடலைக் கைவிட்ட பின்னர் வேறு பிறவி அடைவதில்லை, அவன் என்னையே அடைகிறான் - என்பதன் மூலம் எம்பெருமானின் திருஅவதார ரஹஸ்யத்தை அறிவதன் மூலம், எம்பெருமானை அடையும் தடைகள் விலகுகின்றன என்று உணர்த்தப்பட்டது.
- கீதை (15-20) - ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருத க்ருத்யச்ச பாரத - நானே புருஷோத்தமன் என்பதை அறிந்து கொண்டால், ஒரு மனிதனுக்கு நல்ல அறிவும்

இயற்ற வேண்டிய கடமைகளை இயற்றிவிட்டான் என்ற நிலைமையும் உண்டாகும் – என்பதன் மூலம், ஒருவன் ஒன்றைச் செய்ய வேண்டும் என்ற விதியை முடித்தவனாக்கும் தன்மை, கண்ணனே பரம்பொருள் என்று அறிவதன் மூலம் நடக்கிறது என்று உணர்த்தப்பட்டது.

- கருட புராணம் – தேசோயம் ஸர்வகாம துக் – இந்த இடம் (திருவரங்கம்) அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றும் - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் புண்ணிய தேசத்தில் இருப்பது என்பது ஒருவனது விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதாக உணர்த்தப்பட்டது.
- மஹாபாரதம் – ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் - வாஸுதேவனை அடைந்தவன் அனைத்து பாவங்களில் இருந்து நீங்கியே, தனது ஸ்வரூபம் பெற்று பரம்பொருளை அடைகிறான் - என்றது. இதன் மூலம், அனைத்து பாவங்கள் விலகுதல், அதன் பின்னர் எம்பெருமானை அடைதல் என்பது எம்பெருமானின் திருநாமத்தின் மூலம் கிட்டும் பலன் என்று உணர்த்தப்பட்டது.
- நாரஸிம்ஹ புராணம் (33-27) - க்ருதேந வாத தைலேந தீபம் யோ ஜ்வாலயேந் நர: விஷ்ணவே விதிவத் பக்த்யா தஸ்ய புண்ய பலம் ச்ருணு விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ராதித்ய ஸந்நிப: ஜ்யோதிஷ்மதா விமோநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே - யார் ஒருவன் சாஸ்திரத்தில் கூறியபடி மிகுந்த அன்புடன் நெய் அல்லது எண்ணெய் கொண்டு மஹாவிஷ்ணுவுக்கு விளக்கு ஏற்றுகிறானோ அவன் பெறக் கூடிய புண்ணியத்தின் பலனைக் கேட்பாயாக. அவன் அனைத்து பாவங்களும் நீங்கப்பெற்று, ஆயிரம் சூரியன்களுக்கு சமமான தேஜஸ் அடைந்து, ஒளியுடன் கூடிய விமானத்தில் ஏறி, விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான் - என்றது. இதன் மூலம் பாவங்கள் விலகி எம்பெருமானை அடைவதற்கு விளக்கு ஏற்றுதல் என்பது உபாயமாக கூறப்பட்டது. இது போன்று எம்பெருமானின் விக்ரஹம் மீது திருமாலைகளைச் சூட்டுதல் என்பது பாவங்களை விலக்கி, எம்பெருமானை அடைய வைப்பதாகும்.

இப்படியாக மேலே உள்ள அனைத்தும் பலவிதமான ஸாதனங்கள் ஆகும்.

196. ஸர்வ சப்தத்தாலே அவ்வவஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதா பாதகங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இனி, ஸர்வசப்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் - ஸர்வ சப்தத்தாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஸர்வ என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தர்மவிசேஷணமான ஸர்வ ஸப்தத்தாலே பஹுவசநோ க்தமான அவ்வோ ஸாதந விசேஷங்களை அநுஷ்டிக்கும் இடத்தில் ஸந்த்யாஹிந: அசுசிர் நித்யம் அநர்ஹஸ் ஸர்வ கர்மஸு என்கிறபடியே அயோக்யனாகாமல் தன்னை அநுஷ்டிக்கையாலே அவற்றுக்கு யோக்யனாகையை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸந்த்யா வந்தந பஞ்சமஹா யஜ்ஞாதிசுளான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது என்கை.

விளக்கம் - ஸர்வ என்ற பதம் மூலம் பன்மையாக மாற்றி பலவிதமான சாதனங்களை அருளிச்செய்கிறார். யார் ஒருவன் ஸந்த்யாவந்தனம் முதலான கர்மங்களையும், பஞ்ச மஹாயஜ்ஞ கர்மங்களையும் செய்கிறானோ அவன் இந்தச் சாதனங்களுக்கு அதிகாரி ஆகிறான். ஆனால் தசுஷஸ்ம்ருதி - ஸந்த்யாஹிந: அசுசிர் நித்யம் அநர்ஹஸ் ஸர்வ கர்மஸு - ஸந்த்யா வந்தனம் செய்யாதவன் அசுத்தமானவனே, மற்ற கர்மங்களுக்கு தகுதியற்றவன் என்றது காண்க. ஆக இவை அனைத்தும் ஸர்வ என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்டது.

197. ஆக, ச்ருதி ஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்யநைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

அவதாரிகை - உக்தத்தை நிகமிக்கிறார் ஆக என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை கூறியதைச் சுருக்கமாக அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆக கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் சோதநாலசுஷணார்த்தோ தர்ம: என்று சோதனையாகிற விதிவாக்யத்தை ப்ரமாணமாகவுடைத்தான அர்த்தம் தர்மம் என்கையாலே, ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய், நித்யம் நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடைத்தான கர்மயோகம் தொடக்கமான உபாயங்களையென்றபடி என்கை.

விளக்கம் - தர்மம் என்பது சரியான ப்ரமாணங்களுடன் கூடியதாகவும், ஒருவனை "இதைச் செய், அதைச் செய்", என்று விதிப்பதாகவும் உள்ளது ஆகும். இதனை பூர்வ மீமாம்ஸை (1-1-2) - சோதநாலசுஷணார்த்தோ தர்ம: - விதிப்பதாக உள்ளது தர்மம் - என்றது. ஆக,

தர்மம் என்ற பதம் நித்யம், நைமித்திகம் முதலானவற்றை அங்கமாகக் கொண்ட கர்மயோகம் முதலான மோசுஷ உபாயங்கள் என்று கருத்து.

198. இவற்றை தர்மம் என்கிறது – ப்ரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே.

அவதாரிகை – ஸ்வரூபவிருத்தவாத் அதர்மமாகச் சொல்ல வேண்டுவமவற்றை தர்மம் என்கிறதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - இவற்றை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸ்வரூபத்துக்கு முரணாக உள்ள இவற்றை அதர்மம் என்று கூறுவதை விடுத்து தர்மம் என்று ஏன் கூற வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பாகவத்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற உத்தேச்யத்துக்கு விரோதியாயிருக்கையாலே அதர்ம சப்தவாச்யங்களாக ப்ராப்தங்களாயிருக்கிற இவற்றை தர்மமென்று சொல்லுகிறது. ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை அதர்மம் என்றும், இவற்றை தர்மம் என்றும் ப்ரமித்த அர்ஜுநனுடைய நினைவாலேயித்தனை – என்கை. ஆக ப்ரதம பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் – இவை ஆத்மாவின் குறிக்கோளான – எம்பெருமானை மட்டுமே நம்பி இருப்பது – பகவத் அத்யந்த பாரதந்த்யம் – என்பதற்கு விரோதியாக உள்ளன என்பதால் இவற்றை அதர்மங்கள் என்றே கூற வேண்டும். ஆனால் இங்கு இவை தர்மங்கள் என்று கூறப்பட்டன. ஏன்? காரணம், தன்னுடைய தர்மமாக இருந்த போர் புரிதலை அதர்மம் என்றும், இது போன்ற மற்ற உபாயங்களைத் தர்மம் என்றும் அர்ஜுநன் எண்ணி மயங்கியதால் இவ்விதம் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. இப்படியாக முதல் பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்தார்.

199. பரித்யஜ்ய

அவதாரிகை – அநந்தரம் த்விதீய பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் – ப்ரித்யஜ்ய – என்று.

விளக்கம் - அடுத்து இரண்டாவது பதத்தை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – தனியாக ஏதும் கூறப்படவில்லை.

200. த்யாகமாவது - உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து சுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும், விபரீததிசா கமநம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம் என்கிற புத்தி விசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

அவதாரிகை - இதுவும் த்யாகமும் ல்யப்பும் உபஸர்க்கமுமாய், த்ரிப்ரகாரமாயி ருக்கையாலே, அதில் த்யாக வேஷத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார் - த்யாகமாவது - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த பதம் த்யாக, ல்யப், உபஸர்க்கம் என்று மூன்று பகுதிகளாக உள்ளது. முதலில் த்யாக பகுதியை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது - கேவலம் விடுகை அன்று; கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை அநுஸந்தித்து, ரஜதமல்லாத சுக்திகையிலே ரஜத புத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஸ்வகார்ய ஸித்திக்கு உடலான ஒரு திக்கிலே போகக் கோலித் தத்விபரீதமான திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும், பகவத் ப்ராப்த்யுபாயாபேக்ஷரான நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாய புத்தி பண்ணினோம் என்கிற புத்தி விசேஷத்தோடே விடுகை - என்றபடி.

விளக்கம் - த்யாகம் என்பது வெறுமனே துறப்பது அன்று. இதன் பொருள் - முன்பு உபாயங்கள் என்று கூறப்பட்டவையின் தன்மைகளை நன்றாக அறிந்து, அதன் பின்னர் அவற்றைக் குறித்து உண்டாகும் ஞானத்துடன் அவற்றைக் கைவிடுதல் ஆகும். முத்துச்சிப்பியை வெள்ளி என்று தவறாக எண்ணுவது போன்றும்; தன்னுடைய செயலை முடிக்க எண்ணும் ஒருவர் தவறான பாதையை சரியான பாதை என்று எண்ணுவது போன்றும் - உபாயங்கள் அல்லாதவற்றை, எம்பெருமானை அடைய உதவும் உபாயங்கள் என்று எண்ணுவது - என்று கருத்து. இத்தகைய ஞானம் உண்டான பின்னர் அந்த உபாயங்களைக் கைவிடுதல் என்று கருத்து.

201. பரி என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே பாதகாதிகளை விடுமா போலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங் கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

அவதாரிகை - இனி உபஸர்க்கார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பரி என்கிற - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து “பரி” என்ற பதத்தின் விளக்கத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பரி ஸாகல்யே என்று ஸாகல்ய பரமாகக் கொள்ளுமளவில், அது ஸர்வசுபத்திலே உக்தமாகையாலே அபேக்ஷிதமல்லாமையாலே, மிகுதிக்கு வாசகமான பரியென்கிற இந்த உபஸர்க்கத்தாலே ப்ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம் குர்வங்கநாகம: என்கிற பாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுமளவில் அவற்றில் புநரந்வயத்துக்கு உறுப்பான ருசி வாஸனைகளோடே கூட “நாம் இதைச் செய்வதே” என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதனாய்க் கொண்டு விடுமாபோலே. அத பாதகபீதஸ் த்வம் என்று தர்மதேவதை பாதமாகச் சொன்ன உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் புத்தியூர்வகமாக அவற்றிலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு உறுப்பான ருசியும் அபுத்தியூர்வகமாக முளுகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றோடே கூட “பகவதேக ஸாதநதைகவேஷமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு அத்யந்த விருத்தமானவற்றை நாம் செய்வதே” என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதனாய்க் கொண்டு மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராதபடி விடவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது என்கை.

விளக்கம் – பரி என்ற பதம் “முழுவதும்” என்ற பொருளை அளிப்பதாகும். ஆனால் இதே கருத்து ஸர்வ என்ற பதம் மூலம் முன்பே கூறப்பட்டுவிட்டதால், இதே பொருளை பரி என்ற பதத்திற்குக் கொள்வது அவசியம் அற்றது. ஆகவே இந்தப் பதம் “மிகுதி” என்ற பொருளில் வந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும். மநுஸ்ம்ருதி – ப்ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம் குர்வங்கநாகம: - அந்தணனைக் கொல்வது, கள் குடிப்பது முதலான செயல்களைச் செய்பவர்களுடன் சேர்வது பாவம் - என்று கூறுகிறது. இதனை ஒருவன் கைவிட எண்ணும் போதும், அந்தச் செயல்களில் மீண்டும் ஈடுபாடு ஏற்படுத்துகின்ற ருசி, வாஸனை ஆகியவற்றுடன் கைவிட்டு, “நாம் இதனைச் செய்தோமே”, என்ற வெட்கத்துடன் கைவிட வேண்டும். இதனைப் போன்றே மற்ற உபாயங்களைக் கை விட்டு விஷ்ணுதர்மத்தில் - அத பாதகபீதஸ் த்வம் - மற்ற உபாயங்கள் என்னும் பாவத்திற்காக அச்சம் கொள்பவனாக இருந்தால், அவற்றைக் கைவிட்டு நாராயணனிடம் மட்டுமே உபாய புத்தியுடன் இருக்கவேண்டும் - என்று தர்மதேவதை கூறியது போன்று இருத்தல் வேண்டும். ஆக மற்ற உபாயங்களை - நம்மையும் மறந்து அவற்றில் மீண்டும் வைக்கும் வாஸனை ஆகியவற்றுடன் சேர்த்து துறக்க வேண்டும். மேலும், “எம்பெருமானை மட்டுமே சரணம் என்று கொள்ள வேண்டிய ஸ்வரூபத்திற்கு முரணாக உள்ள உபாயங்களில் ஈடுபடலாமோ?”, என்று வெட்கத்துடன் கைவிட வேண்டும். இதன் மூலமாக நாம் அந்த உபாயங்களில் மீண்டும் ஈடுபடாத நிலை ஏற்பட வேண்டும்.

202. ல்யப்பாலே “ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத” என்னுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்ற வேணும் என்கிறது.

அவதாரிகை - இனி ல்யப் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ல்யப்பாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்து ல்யப் என்ற பகுதிக்கான பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது பரித்யஜ்ய என்கிற ல்யப்பாலே புக்த்வா சாந்த்ராயணம் சரேத் என்னுமா போலன்றிக்கே ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத என்கிற விதி “புஜிக்குமளவில் ஸ்நாநம் பண்ணியே புஜிக்கவேணும்” என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே ஸித்தோபாயத்தை பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிக்ரஹிக்க வேணுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது – என்கை.

விளக்கம் – பரித்யஜ்ய என்ற ல்யப் என்பது புக்த்வா சாந்த்ராயணம் சரேத் - ச்ரார்த்தம் நடைபெறும்போது விளக்கு அணைந்தால் மீண்டும் உண்ணக்கூடாது - என்ற விதி போன்று, மற்ற அணைத்தையும் கைவிட்டால் நாராயணனைச் சரணம் புகுவாய் என்று கருத்து அளிப்பதல்ல. மாறாக - ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத - நீராடிய பின் உண்பாயாக - என்பது போன்ற விதி வாக்யமாக உள்ளது. இங்கு “உணவு உட்கொள்ளும் முன்னர் நீராடவேண்டும்”, என்ற விதி கூறப்பட்டுள்ளது. இது போன்றே நாம் எம்பெருமானை நமது உபாயமாகக் (ஸித்தோபாயம்) கொள்ளும்போது, கைவிடத் தகுந்த மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட்ட பின்னரே, எம்பெருமான் என்னும் உபாயத்தைப் பற்ற வேண்டும்.

203. “சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:” என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால் கட்டு என்கிறது.

அவதாரிகை - இப்படி விட்டே பற்றவேணுமென்கிற அதன் கருத்தை அருளிச் செய்கிறார் - சசால - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இப்படியாக மற்ற உபாயங்களை முதலில் கைவிட்ட பின்னரே, எம்பெருமானைப் பற்ற வேண்டும் என்பதைக் கூறும் அடிப்படையை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, யோ வஜ்ரபாதாசநிஸந்நிபாதாந் ந சுசுஷுபே சசால சாபஞ்ச முமோச வீர: என்கிற ச்லோகத்தில் - ராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் ஈடுபட்டு நிலைகலங்கி போகப் பார்த்தவளவிலும், கையில் வில்லிருக்குமளவும் பெருமாள் போகவெட்டாமையாலே பின்பு போகட்ட வில்லு கையில் இருந்தபோது ப்ரதிபக்ஷ ஜயத்துக்கு ஸாதநமாகாதமாத்ரமன்றிக்கே கச்சாநுஜாநாமி என்று பின்பு பண்ணின அநுமதி பெருமாள் அப்போது பண்ணக் காணாமையாலே போகவுமொண்ணாதபடி கால்கட்டானமையைச் சொல்லுகிறபடியே உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே ஈஷதந்வயங் கிடக்கிலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்ரமின்றிக்கே பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகமாய்த் தலைக்கட்டும் - என்றபடி.

விளக்கம் - இராமாயணம் - யோ வஜ்ரபாதாசநிஸந்நிபாதாந் ந சுசுஷுபே சசால சாபஞ்ச முமோச வீர: - வஜ்ர ஆயுதம் கொண்டு அடிக்கப்பட்டபோதும், இடி விழுந்தபோதும் மனக்கலக்கமோ சரீர நடுக்கமோ இராவணனுக்கு ஏற்படவில்லை; இராம பாணத்தால் அடிபட்டவுடன் உடல் நடுங்கினான்; வில்லை நழுவ விட்டான் - என்ற வரி காண்க. இதன்படி இராவணன் இராமனின் பாணங்கள் கண்டு நடுங்கி, தப்பிக்க முயற்சித்தான். ஆனால் அவனது கையில் வில்லும் அம்பும் உள்ளவரையில் அவனை இராமன் போர்க்களத்திலிருந்து செல்லவிடவில்லை. அந்த வில் எதிரியை வெல்வதற்கு ஏற்ற ஸாதனமாக இராவணனுக்கு அமையவில்லை. அது மட்டும் அல்லாமல் - கச்சாநுஜாநாமி - உன்னை இங்கிருந்து செல்ல அனுமதிக்கிறேன் - என்று கூறிய இராமனின் அனுமதியானது, இராவணன் வில்லைப் பிடித்தபடி நின்ற நேரம் வரை கிட்டவில்லை. ஆக அந்த வில் இராவணன் போர்க்களத்தை விட்டுச் செல்லவும் இயலாதபடி கால்கட்டாக இருந்தது. இது போன்றே மற்ற உபாயங்களின் சிறிய தொடர்பு இருந்தாலும், அந்தத் தொடர்பானது நாம் பெற உள்ள பேற்றை அளிக்காமல் போவது மட்டும் அல்லாமல், அந்தப் பேற்றை நாம் அடைவதற்குத் தடையாகவும் ஆகிவிடும்.

204. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு.

அவதாரிகை - இன்னமும், இவற்றில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார் - சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு - என்று.

விளக்கம் – மேலும் ஓர் உதாரணம் மூலம், மற்ற உபாயங்கள் தடையாகும் என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது முன்பே வரப்ரதாந்தைப் பண்ணி வைத்து, இப்போதாக மறுக்கவெண்ணாதென்று ஆபாஸமான ஸத்ய தர்மத்தைப் பற்றி நின்று ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: என்கிற பெருமானோடே கூடி வாழ இருந்த பேற்றை இழந்த சக்ரவர்த்தியைப்போலே ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையாகிறது க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் என்று ஸநாதந தர்மமான பகவத் விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழக்கைக்கு உறுப்பாய் விடும் – என்கை.

விளக்கம் – முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில் கைகேயிக்கு அளித்த வரத்தை பின்னால் ஒரு காலத்தில் மறுக்க முடியாமல், மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் அப்படி மீறாமல் இருத்தல் என்பதே ஸத்யம் என்னும் தர்மம் என்று தோன்றும்படியான நிலையில் தசரதன் இருந்தான் (மேலோட்டமாக என்ற சொல் காண்க. உண்மையில் இது தர்மம் அல்ல என்றாலும், தர்மமாகத் தோன்றுகிறது). இதனால் இராமாயணம் – ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: – இராமன் தர்மமே வடிவமானவன் – என்னும்படியான இராமனுடன் சேர்ந்து வாழும் பேற்றைப் பெற்றிருந்தபோதிலும், அதனைத் தசரதன் இழந்தான். இது போன்று, மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் எம்பெருமானை அடைய உதவும் உபாயங்கள் போன்று தோன்றும் மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுதல் காரணமாக, மஹாபாரதம் – க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - கண்ணனே என்றும் உள்ள தர்மம் – என்ற உயர்ந்த, பழைய தர்மமாகிய எம்பெருமானுடன் சேர்ந்து வாழ்தல் என்னும் பேற்றை இழக்க நேரிடுகிறது.

205. ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்று சொல்லுகையாலே, சிலர் “அதர்மங்கள் புகுரும்”, என்றார்கள்.

அவதாரிகை - இனி இங்குச் சொன்ன ஸர்வதர்ம பரித்யாகத்தின் கருத்து அறியாதார் சொல்லும் தூஷணத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக தத்பக்ஷத்தை உத்சேஷிக்கிறார் - ஸர்வதர்மங்களையும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்து, “தர்மங்களைக் கைவிடுவாயாக”, என்று கூறுவதன் உண்மையான கருத்தை அறிந்து கொள்ளாமல், இதில் உள்ள முரண்பாட்டைச் சுட்டிக் காட்டும் அறியாதவர்களின் வாதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, த்யாஜ்யமான தர்மந்தான் ”இதம் குரு இதம் மாகார்ஷி:” என்று விதிநிஷேதாத்மகமாயிருக்கையாலே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்று சொல்லுகையாலே விஹிதாநுஷ்டாநத்தோபாதி நிஷித்த பரிஹாரமும் ஒக்கத் தள்ளுண்ணுமளவில், அடைத்த கதவைத் திறந்தால் நிஹீந பதார்த்தங்கள் புகருமபோலே அதர்மங்களான நிஷித்த ப்ரவ்ருத்திகள் புகருமென்று சிலர் சொன்னார்கள் – என்கை.

விளக்கம் – (இந்த சூர்ணையின் கருத்துக்கள் அறியாதவர்களின் வாதம் என்று கொள்ளவேண்டும். இதற்கான மறுப்பை அடுத்த சூர்ணையில் ஸ்வாமி அருளிச் செய்கிறார்) இங்கு கைவிடத் தகுந்த தர்மம் என்று கூறப்படுவது - இதம் குரு இதம் மாகார்ஷி: - இதனைச் செய், இதனைச் செய்யாதே – என்றுள்ள விதி வரிகளும், மறுப்பு வரிகளும் ஆகும். “அனைத்து தர்மங்களையும் விட்டு”, என்று கூறும்போது விதிக்கப்பட்டுள்ளதைக் கைவிடுவதும், செய்யக்கூடாது என்று தடுக்கப்பட்டு விலக்குவதை கைவிடுவதும் (இதன் மூலம் கைவிடாமல் ஏற்பதும்) ஆகும். இதனால் தடுக்கப்பட்டவை அனைத்தும் செய்யத் தகுந்ததாகி விடுமே! திறந்து கிடக்கும் வீட்டில் நாய் நுழைவது போன்று, தடுக்கப்பட்ட செயல்கள் உள்ளே புகுந்துவிடும் அல்லவா என்று சிலர் கேட்கக்கூடும்.

206. அது கூடாது; அதர்மங்களைச் செய் என்று சொல்லாமையாலே.

அவதாரிகை - அத்தை பரிஹரிக்கிறார் - அது கூடாது; அதர்மங்களைச் செய் என்று சொல்லாமையாலே - என்று.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையின் வாதம் தவறானது என்று தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸர்வதர்மங்களையும் விடச் சொன்ன இத்தால் அதர்மங்கள் புகருமென்கிற இது ஸம்பவியாது. தர்மங்களை விடச் சொன்ன மாத்ரமொழிய அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே – என்கை.

விளக்கம் - “அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிடு” என்பதன் மூலம் அதர்மங்கள் உள்ளே புகுந்து விடும் என்பது சரியான வாதம் அல்ல. காரணம் - இங்கு “தர்மங்களை விடு” என்று மட்டுமே கூறப்பட்டது, “அதர்மங்களைச் செய்வாய்” என்று கூறவில்லை அல்லவோ.

207. தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோ? என்னில்

அவதாரிகை - "அதர்ம நிவ்ருத்தியும், தர்மசப்த வாச்யமாகையாலே, அத்தை விடச்சொன்னால், அதர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம் அர்த்தாத் உக்தமாகாதோ?" என்கிற ப்ரதிவாத்யுத்தியை அநுவதிக்கிறார் - தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோ? என்னில் - என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்திற்கு ஒரு சிலர், "அதர்மத்தில் இருந்து விலகுதல் என்பது, தர்ம சப்தம் மூலமே கூறப்படுகிறது அல்லவா? அப்படி உள்ளபோது, அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிடு என்று கூறுவதன் மூலம், அதர்மங்களைச் செய் என்று மறைமுகமாகக் கூறுவதாகிறது அல்லவோ?", என்று கேட்கலாம். இந்தக் கேள்வியை இங்கு கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக ஏதும் இல்லை.

208. ஆகாது; தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - ஆகாது; தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே - என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உள்ள கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது தர்மங்களை விடச்சொன்ன இத்தால் "அதர்மங்களைச்செய்" என்னுமிடம் தன்னடையே சொல்லிற்றாகாது; தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியாதி அங்க ஸஹிதமாய் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டாநத்தைக் காட்டுமதொழிய, ஸாமாந்யேந அதர்ம நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தை காட்டாமையாலே - என்கை.

விளக்கம் - தர்மங்களை விடும்படிக் கூறிய இதன் மூலம் "அதர்மங்களைச் செய்" என்பது தானாகவே வெளிப்படாது. இதன் காரணம் - அதர்மங்களில் இருந்து விலகி இருத்தல் என்பது, "தர்மம்" என்பதன் மூலம் கூறப்படவில்லை. மாறாக, தர்மம் என்பதன் மூலம் அதர்மங்களில் ஈடுபடாமல் இருத்தல் முதலான அங்கங்களுடன் கூடிய அநுஷ்டாநங்கள் பற்றியே முக்கியமாகக் கூறப்பட்டது.

209. காட்டினாலும், அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாமித்தனை.

அவதாரிகை – “அதர்ம நிவ்ருத்திக்கு தர்மசப்தவாச்யத்வம் முக்யமாக இல்லையேயாகிலும் ஸர்வசப்த ஸாஹித்யத்தாலே தர்மசப்தம் விசேஷண பூதமான இது தன்னையுங் காட்டாதோ?” என்ன அருளிச் செய்கிறார் - காட்டினாலும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உள்ள கருத்துக்கு ஒரு சிலர், “நீங்கள் கூறுவது போன்று தர்மம் என்ற பதம், அதர்மங்களில் இருந்து விலகுவதைக் கூறாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அந்தப் பதம் ஸர்வ என்ற அடைமொழியோடு உள்ளதால், இந்தப் பொருளை அளிப்பதாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அப்படிக் காட்டிற்றாகிலும், அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமல்லாமையாலே, அத்தையொழிந்த விஹிதாநுஷ்டாநரூப தர்மங்களான வற்றைச் சொல்லிற்றாமித்தனை - என்கை.

விளக்கம் - அப்படியே நீங்கள் (கடந்த சூர்ணையில் கேள்வி கேட்டவர்கள்) கூறும் பொருளை உணர்த்துவதாக இருந்தாலும், இந்த இடத்தில் அவ்விதம் பொருள் கொள்ளாதல் ஏற்றதாக இல்லை. ஆக அதர்மங்களில் இழியாமல் இருத்தல் என்பதை விட, விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களை அநுஷ்டித்தல் என்பதே இங்கு கூறியதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

210. தன்னையும், ஈச்வரனையும், பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகர வழியில்லை.

அவதாரிகை – “இங்ஙன் ஒதுக்குகிறது என்கொண்டு?”, என்ன அருளிச் செய்கிறார் - தன்னையும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உள்ள கருத்துக்களை எதனைக் கொண்டு கூறுகிறீர்கள் (அல்லது - சூர்ணை 208ல் கேட்கப்பட்ட கேள்வியை எதனைக் கொண்டு தள்ளுகிறீர்கள்) என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அதர்மாநுஷ்டாநம் சேஷிக்கு அநிஷ்டமாகையாலே, அவனுக்கு அதிசயகரனாமது ஒழிய அநிஷ்டகரனாகை சேராதபடியான ஸ்வரூபத்தையுடைய தன்னைப் பார்த்தாலும், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹதையாலே இத்தலையில்

ஸ்வயத்தந நிவ்ருத்தியொழிய ப்ரவ்ருத்யம் சத்தில் ஒன்றையும் பொறாத உபாய பூதனான ஈச்வரனைப் பார்த்தாலும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு பலம் அவனுடைய ப்ரீதியாகையாலே தாத்ருசமான பலத்தைப் பார்த்தாலும் இம்மூன்றுக்கும் விருத்தங்களான அவை புகுர வழியில்லை என்கை. ஆகையால் தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டிற்றாகிலும் அததை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ள வேணும் என்று கருத்து.

விளக்கம் - அதர்மங்களில் ஈடுபடுதல் என்பது எஜமானனாகிய (சேஷி) எம்பெருமானுக்கு கோபத்தை உண்டாக்கும்; அவனது அடிமையாக உள்ள ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு, எம்பெருமானுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்வது என்பது பொருந்தாது; ஆக, தன்னை ஒருவன் பார்த்துக் கொண்டாலும் இதற்கு இடம் இல்லை (அதர்மம் புக இடமில்லை). ஜீவனின் உபாயமாக உள்ள எம்பெருமான், ஜீவன் தன்னைத் தவிர (எம்பெருமானைத் தவிர) வேறு எந்தவிதமான முயற்சியில் ஈடுபட்டுத் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள முயல்வதை பொறுக்காதவனாக உள்ளான். இத்தகைய ஈச்வரனின் ஸ்வரூபத்தைக் கண்ட பின்னரும், அதர்மங்கள் புக இடம் இல்லை. ஜீவனின் எந்த ஒரு செயலும் எம்பெருமானை மகிழ்விப்பதற்காகவே இருத்தல் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பலனின் ஸ்வரூபத்தைக் கண்ட பின்னரும், அதர்மம் புக இடம் இல்லை. ஆக ஜீவனின் ஸ்வரூபம், ஈச்வரனின் ஸ்வரூபம், பல ஸ்வரூபம் ஆகிய மூன்றுக்கும் முரணாக உள்ள அதர்மங்களுக்கு இடமே இல்லை என்றாகிறது. ஆகவே தர்மம் என்ற பதம், "அதர்மங்களைச் செய்யாதே", என்று கூறுவதாக உள்ளபோதிலும், அந்தக் கருத்தைத் தவிர வேறு பலவற்றையும் இங்கு கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

211. மாம் - ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன்னிசைவு பார்த்து, உன் தோஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு, உனக்குப் புகலாய், நீர் சுடுமாபோலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும் போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

அவதாரிகை - அநந்தரம் த்ருதீய பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் மாம் என்று; அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - ஸர்வ ரக்ஷகனாய் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து மூன்றாவது பதமான "மாம்" என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "நம்முடைய ரக்ஷணம் இவன் பண்ணுமோ? பண்ணானோ?", என்று ஸம்ஸயிக்க வேண்டாதபடி ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்தில் தீக்ஷிதனாய், "தன் பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு கலப்பற்று இருக்குமோ?", என்ன வேண்டாதபடி. ஸேநயோருபயோர் மத்யே ரதம் ஸ்தாபய என்று ஏவிக் கார்யங் கொள்ளலாம்படி உனக்குக் கையாளாய், உன்னை ரக்ஷிக்கையில் உண்டான நசையாலே ரக்ஷயாபேஷாம் ப்ரதீக்ஷதே என்கிறபடியே ரக்ஷய பூதனான உன் இசைவு பார்த்து.

”நங்குற்றங் கண்டு இகழுமோ?” என்று அஞ்ச வேண்டாதபடி அஸ்தாநஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மாதியாகுலனான உன் தோஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு, அசரண்ய சரண்யனாகையாலே நீயும் பிறரும் உனக்குத் தஞ்சமல்லாத தசையில் ஒதுங்கலாம்படியான புகலாய். சைத்யமே ஸ்வபாவமான ஜலம் ஒளஷண்யத்தைப் பஜிக்குமாபோலே அபராதக்ஷாமணம் பண்ணி கடிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதரே “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்” என்கிறபடியே குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றும் போதும் விடக்ஷமனன்றிக்கே, “என்னடியாரது செய்யார்” என்று மறுதலித்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்கும் என்னை - என்னை.

விளக்கம் – மாம் என்ற பதம் “இவன் நம்மைக் காப்பானோ, மாட்டானோ”, என்ற சந்தேகம் ஏற்படாத வகையில், அனைவரையும் காக்கும் என்னைக் (கண்ணன்) குறிக்கும். நீ கட்டளையிட்டே உனது காரியத்தை என் மூலமாக முடித்துக் கொள்ளலாம் என்பதை ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (1-22) - ஸேநயோருபயோர் மத்யே ரதம் ஸ்தாபய - இரண்டு படைகளுக்கும் நடுவில் எனது தேரை நிறுத்து - என்பதன் மூலம் உணரலாமே! ஆக என்னைக் (கண்ணன்) குறித்து, “தன்னுடைய பெருமை, என்னுடைய சிறுமை ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து இவன் நம்முடன் பழகுவானோ?”, என்ற சந்தேகம் வேண்டாம். உன்னைக் காப்பதில் எப்போதும் ஆர்வம் கொண்டவனாக, ஆனால் நான் அவ்விதம் செய்வதற்கு உனது சம்மதத்தை எதிர்பார்ப்பவனாக எப்போதும் உள்ளேன். இதனை லக்ஷ்மீ தந்திரம் (17-78) – ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே – காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளைச் செய்ய வேண்டும் என்று எம்பெருமான் காத்திருக்கிறான் – என்பதன் மூலம் அறியலாம். தகாதவர்களிடம் அன்பும் கருணையும் கொண்டவனாக, தர்மமான யுத்தத்தை அதர்மம் என்று எண்ணி, மயங்கிக் கலங்கி நிற்கும் உனது தோஷத்தைக் கூட நான் இனிமையாகவே கொண்டுள்ளேன். இதனால், “நம்முடைய குற்றம் கண்டு கைவிட்டு விருவானோ?”, என்ற அச்சம் தேவை இல்லை. அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள என்னிடம், நீயும் மற்றவர்களும் வேறு கதி இல்லாமல் நிற்கின்ற நிலைகளில் புகும்படியாக நான் உள்ளேன். தண்ணீர் இயல்பாகக் குளிர்ந்ததே ஆகும். என்றாலும் சில நேரங்களில் அது சுடுவது போன்று, உனக்குச் சிபாரிசு செய்பவளாக உள்ள பெரியபிராட்டியார், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) – தாமரையாள் ஆகிலும் – என்னும்படி உன் மீது குற்றம் சுமத்தி, என்னை அண்டவிடாமல் அகற்றலாம்; ஆயினும் நான் உன்னைக் கைவிட இயலாமல், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - என் அடியார் அது செய்யார் - என்று அவள் கூறுவதை மறுத்துப்பேசி, உன்னைக் காப்பது என்பதில் உறுதியாக உள்ளேன். இப்படியாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனை இந்தப் பதம் கூறுகிறது.

212. இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும் தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

அவதாரிகை – “மாம்” என்று விபவரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வ்யாவர்த்திக்கப் படுகிறவற்றை அருளிச் செய்கிறார் - இத்தால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – “மாம்” என்ற பதம் கண்ணனின் விபவ அவதாரத்தைக் கூறுவதால், அந்தப் பதம் மூலம் வேறு எது தள்ளப்படுகிறது என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “என்னை” என்று அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகி நிற்கிற தன்னை வரணீயனாகச் சொன்ன இத்தாலே தேச விப்ரக்ருஷ்டதையாலே காணவும் கிட்டவும் ஒண்ணாதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தமன்றிக்கே உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தச்யமாயிருக்கிற அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது – என்கை.

விளக்கம் – “மாம்” என்ற பதம் நமது கண்ணுக்கு இலக்காக அருகில் உள்ள தன்னைக் கூறுவதால், சேதனன் மிகவும் எளிதாக அடைய இயலும்படியாக உள்ள தன்னைக் கூறுவதால், இந்தப் பதம் – மிகவும் தூரமாக உள்ளதால் காணவும் இயலாமல், அணுகவும் இயலாமல் உள்ள பர வ்யூஹங்களைக் குறிக்கவில்லை . மேலும் “மாம்” என்னும் பதம், மற்ற உபாயங்களைப் பற்றி நிற்பவர்களால் த்யானிக்க ஏற்றவர்களாக உள்ள அக்னி, இந்திரன் போன்ற தேவர்களின் அந்தர்யாமியாக உள்ள நிலையையும் கூறவில்லை; காரணம் – அந்த நிலையில் விசேஷமான திருமேனி காணப்படுவதில்லை.

213. தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப் பிறந்தவன் தானே ”ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று” என்கையாலே ஸாஷாத்த் தர்மம் தானேயென்கிறது.

அவதாரிகை - தர்மங்களையெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப் பற்றச் சொல்லுகையாலே பலிதமானதோரு அர்த்த விசேஷத்தை அருளிச் செய்கிறார் – தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு, தன்னையே பற்றும்படிக் கூறுவதன் மூலம் பிறக்கின்ற சிறப்பான ஒரு பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, தர்ம ஸம்ஸ்தபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே என்கிறபடியே ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலான தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதாகப் பிறந்தவன் தானே "ஸ்ர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று என்று சொல்லுகையாலே, அவை ஸாக்ஷாத் தர்மங்களன்று. ஸ்தாபநீயமான ஸாக்ஷாத் தர்மம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் என்று ஸநாதந தர்மமான தானேயென்னுமிடம் சொல்லுகிறது – என்கை.

விளக்கம் - கீதையில் (4-8) - தர்ம ஸம்ஸ்தபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே – தர்மங்களை நிலைநாட்ட ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நான் அவதரிப்பேன் – என்றான். இதன் மூலம் தன்னை அடைவதற்கு ஏற்ற ஸாதனங்களாக உள்ள தர்மங்களை நிலை நாட்டவே தான் அவதரித்ததாகக் கூறுகிறான். இப்படிப்பட்ட அவன் – ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய – மோக்ஷத்திற்குச் ஸாதனங்களாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு – என்று கூறி, அதனைத் தொடர்ந்து, "என்னைப் பற்று", என்று கூறுகிறான். இதன் மூலம், இவை அனைத்தும் இயல்பான தர்மங்கள் அல்ல என்று உணர்த்துகிறான். இயல்பான தர்மம் என்பது – க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதனம் – கண்ணனே நித்யமான தர்மம் – என்பதன் மூலம் இவனே உணர்த்தியது காண்க.

214. இத்தால், விட்ட ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இத்தால் என் சொல்லுகிறது? என்ன அருளிச் செய்கிறார் – இத்தால், விட்ட ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது – என்று.

விளக்கம் – இதன் மூலம் கூறப்படுவது என்ன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இப்படிச் சொன்ன இத்தால் கீழ் விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாதநத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது – என்கை.

விளக்கம் - இதன் மூலம், கைவிடும்படியாகக் கூறப்பட்ட பல ஸாதனங்களைக் காட்டிலும் இந்த சாதனத்திற்கு உள்ள மேன்மை கூறப்பட்டது.

215. அதாவது, ஸித்தமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வசக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

அவதாரிகை - “அதுதான் எது?” என்ன, அருளிச் செய்கிரார் - அதாவது - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அந்த மேன்மை என்ன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் கீழ்விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது – சேதந ப்ரவ்ருத்தியாலே தன் ஸ்வரூப ஸித்தியாம்படி இருக்கையன்றிக்கே ஸநாதந தர்மமாகையாலே ஸித்தமாய். யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஸர்வஜ்ஞ விஷயமாகையாலே பரமசேதநமாய், பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியாய் சேதநஸாத்யமாய் நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாசமுண்டாம்படியிருக்கையன்றிக்கே, ஸித்த வஸ்துவாயிருக்கையாலே நிரபாயமாய், பரதந்த்ரனான இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிராதே ப்ராப்தமாய் கீழ்ச் சொன்ன பரமசேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை – என்றபடி.

விளக்கம் - முன்னர் கைவிட்ட ஸாதனங்களைக் காட்டிலும் இந்த ஸாதனத்திற்கு (கண்ணனே ஸாதனமாக இருத்தல்) உள்ள மேன்மையாவது:

- மற்ற ஸாதனங்கள் ஜீவனின் முயற்சியால் மட்டுமே ஒரு நிலையை அடைகின்றன; ஆனால் இந்த ஸாதனம் நித்யமாக எப்போதும் உள்ளதால், ஜீவனின் முயற்சிகளைச் சார்ந்து இருப்பதில்லை.
- முண்டக உபநிஷத் (1-1-10) - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் – யார் அனைத்தைப் பற்றியும், அனைத்தும் அறிகிறானோ – என்று கூறியபடி அனைத்தும் அறிவதால் இவன் பரமசேதனன் ஆவான்.
- ச்வேதாச்வதர உபநிஷத் (6-30) - பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே – இவனுடைய சக்தியானது பலவிதமாகவும், உயர்ந்ததாகவும் உள்ளது - என்று கூறியபடி அனைத்தையும் முடிக்கவல்ல சக்தியாக உள்ளான்.
- மற்ற ஸாதனங்கள் அனைத்தும் ஜீவனின் முயற்சியால் நிறைவேற்றப்படுவதால், அவற்றுக்கு ஏதேனும் தடை ஏற்படலாம்; ஆனால், இந்த ஸாதனம் ஸித்த வஸ்துவாக உள்ளதால் அவ்விதம் தடை ஏற்படுமோ என்று அச்சமே இல்லை.
- எம்பெருமாளையே சாந்துள்ள ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு மற்ற ஸாதனங்கள் ஏற்புடையதாக அமையாது; இந்த ஸாதனம் ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ளது.
- பரமசேதனனாக உள்ளதால், எதனையும் எதற்கும் எதிர்பாராத ஸாதனம் ஆகும்.

216. மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூபஸித்தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய், அசக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்ய ஸித்தியில் ஈச்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை – இந்த ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வத்தை ஸஹேதுகமாக ஸ்தாபிக்கிறார் – மற்றை உபாயங்கள் – என்று தொடங்கி மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

விளக்கம் - எம்பெருமான் மற்ற எதனிடம் இருந்தும் உதவி பெரும் அவசியம் இல்லாதவன் என்பதற்கு அடுத்த மூன்று வரிகளில் காரணங்கள் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இத்தையொழிந்த உபாயங்கள் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமவையாகையாலே தம்முடைய ஸ்வரூபஸித்தியில் ப்ரவிருத்திகரனான சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இவனுக்கும் செய்யவேண்டுமவையறிகைக்கும் அது தன்னைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் யோக்யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய் அஸக்தங்களுமாயிருக்கையாலே, சேதநனுடைய இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தினுடைய ஸித்தியில், பலமத உபபத்தே: என்கிறபடியே பலப்ரதத்வோப யோகியான ஸர்வசக்தித்வாதி உபபத்தியுடையனான ஈச்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்த உபாயம் ஸித்தத்வ பரமசேதநத்வ ஸர்வசக்தித்வங்களாலே அவற்றுக்கு எதிர்த் தட்டாயிருக்கையாலே அந்யநிரபேக்ஷமாயிருக்கும் – என்கை.

விளக்கம் - எம்பெருமானைத் தவிர உள்ள மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும், ஒரு சேதனன் மூலம் மட்டுமே இயற்றப்படுகின்றன. ஆக, அந்த உபாயங்கள் அனைத்தும் அந்தச் சேதனனைச் சார்ந்தே உள்ளன, அதாவது தாங்கள் இயற்றப்படுவதற்கு அவனை நம்பியே உள்ளன. இவை அறிவற்றவை, சக்தியற்றவை, தங்களை இயற்றும் ஜீவனுக்கு என்ன வேண்டும் என்று அறிய இயலாதவை, தங்களை இயற்றி முடிக்க ஜீவனுக்குத் தேவையானது என்ன என்பதையும் அறியாதவை ஆகும். ஆகவே, ஜீவனின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும், ஜீவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை ஒதுக்குவதற்கும் (இஷ்டம், அநிஷ்டம்) இவை எம்பெருமானையே நாடுகின்றன. இதன் காரணம் - அவன் அனைத்தும் அறிந்தவனாக, அனைத்துக் கர்மங்களுக்கும் பலன் அளிப்பவனாக உள்ளான். இதனை – பலமத உபபத்தே: - அவனிடம் இருந்தே பலன்கள் தோன்றுகின்றன - என்பதன் மூலம் அறியலாம். ஆக எம்பெருமான் என்னும் உபாயம் - மேலான ஞானம் கொண்டதாலும், எங்கும் உள்ளதாலும், அனைத்தும் அறிவதாலும், மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகும். ஆகவே இந்த உபாயம் மற்றவற்றின் உதவிகளை எதிர்ப்பார்ப்பதில்லை .

217. இதிலே, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குண விசேஷங்கள் நேராக ப்ரகாசிக்கிறது.

அவதாரிகை - இனி இப்பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌகார்யாபாதகங்களான குண விசேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார் - இத்தாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து நாம் எம்பெருமானை அண்டுவதற்கு உதவியாக உள்ள அவனது குணங்களை “மாம்” என்ற பதம் எப்படி வெளிப்படுத்துகிறது என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அதர்மபுத்தியாலே தர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனுக்குக் குற்றம் பாராதே அபேசுஷிதார்த்தங்கள் அருளிச் செய்கையாலே, வாத்ஸல்யம் ப்ரகாசிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலும் அருளிச் செய்த அளவன்றிக்கே அர்ஜுநன் ப்ரத்யக்ஷிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாசிக்கிறது; ஹே கிருஷ்ண ஹே யாதவ என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து ப்ரியமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே, ஸௌசீல்யம் ப்ரகாசிக்கிறது; அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே ஸௌலப்யம் ப்ரகாசிக்கிறது - என்கை. “குணவிசேஷங்கள்” என்றது, ஆச்ரயணத்துக்கு அபேசுஷிதங்களானவையென்று தோற்றுக்கைக்காக. “நேராக ப்ரகாசிக்கிறது” என்றது - ஸ்புடமாக ப்ரகாசிக்கிறது - என்றபடி.

விளக்கம் - தான் செய்யவேண்டிய தர்ம யுத்தத்தை, தனது மயக்கம் காரணமாக அர்ஜுநன் அதர்மம் என்று எண்ணினான். இந்தக் குற்றத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், அவனுக்கு வேண்டிய அனைத்து ஞானத்தையும் கண்ணன் அளித்தான். இதன் மூலம் அவனது வாத்ஸல்யம் வெளிப்பட்டது. தன்னுடைய மேன்மையைக் குறித்துக் கண்ணன் கீதையில் பல இடங்களில் அருளிச் செய்தான். அத்துடன் நிற்காமல், தனது விச்வரூபத்தை அர்ஜுநன் காணும்படிச் செய்தான். இதன் மூலம் அவனது ஸ்வாமித்வம் (அனைத்தையும் தனது உடைமையாகக் கொண்டிருத்தல்) வெளிப்பட்டது. அர்ஜுநன் கீதையில் (11-41) - ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ - என்று கூறும்படியாக, அர்ஜுநனிடம் மிகவும் அன்புடன் கலந்தான். இதனால் அவனது ஸௌசீல்யம் வெளிப்பட்டது. அப்ராக்ருதமான தனது திவ்யமங்களத் திருமேனியை, அனைவரது கண்களும் காணும்படிச் செய்ததன் மூலம், அவனது ஸௌலப்யம் வெளிப்பட்டது. இவை அனைத்தும் எம்பெருமானை நாம் அண்டுவதற்கு மிகவும் அவசியமானவை என்பதால், இவற்றை “குண விசேஷங்கள்”

என்றார். இவை தெளிவாக வெளிப்படுகின்றன என்பதை உணர்த்த “நேராக ப்ரகாசிக்கிறது” என்றார்.

218. கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும், ஸேநாதூளிதூஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை “மாம்” என்று காட்டுகிறான்.

அவதாரிகை - இவை எல்லாவற்றிலும் வைத்துக் கொண்டு, மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே அவதார ப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவன்றிக்கே ஸாரத்யே அவஸ்திகளாய் நிற்கிற ஸௌலப்ய அதிசயத்தை தர்சிப்பித்தமையை அருளிச் செய்கிறார் - கையும் உழவுகோலும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவை அனைத்திலும் ஸௌலப்யம் என்பது மிகவும் அவசியமாகும். “மாம்” என்பதன் மூலம், தான் மனிதனாக அவதரித்ததை மட்டும் கூறாமல், தேரோட்டியாக நின்ற எளிமையையும் உணர்த்துகிறான் என்பதை இங்கு அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, குதிரைகளை ப்ரேரித்து நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே தரித்த உழவுகோலும், அவற்றை இடவாய் வலவாய்த் திருப்புக்கைக்காகவும், நிறுத்தருளவேண்டும் இடத்திலே தாங்கி நிறுத்துகைக்காகவும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், திருமுடியில் ஒன்று ஆச்சாதியாமல் நிற்கையாலே ஸேநாதூளியாலே புழுதி படைத்த திருக்குழலும், “தேர்தடவிய பெருமான் கனைகழல்” என்கிறபடியே, சாத்தின சிறுசதங்கையும் தானுமாகத் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை “என்னை” என்று காட்டுகிறான் - என்கை. ஆக, த்ருதீய பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - குதிரைகளைச் சரியானபடி வழிநடத்துவதற்காகத் தனது திருக்கரத்தில் பிடித்த சாட்டைக்குச்சி; அவற்றை வலப்புறமும், இடப்புறம் திருப்புவதற்கும், நிறுத்துவதற்கும் உதவும்படியாகப் பிடித்துள்ள கடிவாளம்; தலையில் க்ரீடம் ஏதும் வைக்காத்தால், அந்த யுத்த பூமியில் எழுந்த புழுதிகள் படிந்த அழகான தலைமுடிகள்; திருவாய்மொழி (3-6-10) – தேர்தடவிய பெருமான் கனைகழல் – என்னும்படி, சிறிய சதங்கைகள் கட்டப்பட்ட அழகான திருவடிகளைத் தேருக்குக் கீழே தொங்கவிட்டபடி வீற்றுள்ள நிலை – இப்படிப்பட்ட தனது தேரோட்டி வேஷத்தையே “மாம்” – என்னை – என்று கூறுகிறான். இதன் மூலம் மூன்றாவது பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்தார்.

219. ஏகம்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் , சதுர்த்த பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - ஏகம் - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து நான்காவது பதத்திற்கான விளக்கத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – தனியாக ஏதும் இல்லை.

220. இந்த ஏகசப்தம் ஸ்தாந ப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

அவதாரிகை - அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இந்த ஏகசப்தம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அதன் பொருளை ("மாம் ஏக" என்பதில் உள்ள "ஏக" என்பதன் பொருளை) அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இவ்வுபாயவிசேஷத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே பலவிடங்களிலும் அவதாரண ப்ரயோகம் உண்டாகையாலே உகாரம் போலே இந்த ஏகசப்தமும் ஸ்தாந ப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது – என்கை.

விளக்கம் - ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றிக் கூரும் இடங்கள் அனைத்திலும் "இவன் மட்டுமே" என்ற பொருள் விளங்கும்படியாக இருக்கின்ற ஏவகாரமே உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (ஏவகாரம் என்றால்: மட்டுமே, நீயே போன்றவற்றின் இறுதியில் உள்ள ஏ என்ற சப்தம். இது தனித்த பொருளை உணர்த்துகிறது). ப்ரணவத்தில் உள்ள உகாரம் என்பது எவ்விதம் ஏவகாரமாகப் (அது மட்டுமே என்று பொருள்) பயன்படுத்தப்பட்டதோ, அது போன்றே இங்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

221. "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே", "தமேவ சாத்யம்", "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ", "ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே.

அவதாரிகை - இவ்வுபாயத்தை நிர்ந்தேசித்த அநந்தரம் அவதாரண ப்ரயோகம் பண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதாரணமாக அருளிச் செய்கிறார் – மாமேவ - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த உபாயம் கூறப்பட்ட அனைத்து இடங்களிலும் ஏவகாரம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதைப் பல உதாரணங்கள் மூலம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே என்று என்னையே யாவர் சிலர் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார்கள் என்றும், தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே என்று ஆத்யனான அந்தப் புருஷனையே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறேன் என்றும், த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ என்று நீயே எனக்கு உபாயமாக வேணும் என்றும், ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் என்று எனக்கு உபாயந்தருகிற இடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிற இவ்விடங்களில், "மாமேவ", "தமேவ", "த்வமேவ", "நின் பாதமே" என்று ஸ்வீகார்ய வஸ்து நிர்ந்தேசாநந்தரம் அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலே - என்கை.

விளக்கம் - கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கீதை (7-14) - மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே - என்னை மட்டுமே அடைபவர்கள்
- கீதை (15-4) - தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே - அந்தப் புருஷனையே சரணம் அடைந்து
- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை - த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ - எனக்கு நீ மட்டுமே உபாயமாக உள்ளாய்

மேலே உள்ள வரிகளின் மூலம் "நீயே எனக்கு உபாயமாக வேண்டும்" என்பது கூறப்பட்டது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (5-7-10) - ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்பதன் மூலம் "எனக்கு உபாயம் தேவைப்படும் இடங்கள் அனைத்திலும் உனது திருவடிகளையே உபாயமாக அளித்தாய்" - என்று அருளிச் செய்தார். மேலே உள்ள வரிகளில் - மாமேவ, தமேவ, த்வமேவ, நின்பாதமே என்று ஏவகாரம் வெளிப்பட்டது போன்று, இங்கும் ஏகம் என்று ஏவகாரம் கூறப்பட்டது என்று கருத்து.

222. இத்தால், "வ்ரஜ" என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாய பாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

அவதாரிகை - "ஏதத்வ்யாவர்த்யம் எது" என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - இத்தாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஏகம் என்பதன் மூலம் எந்த வஸ்துவின் உபாயத்தன்மை தள்ளப்படவேண்டும் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டது. அது எவை என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் பெளநருக்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் “மாம்” என்று அஸாதாரணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே ஸித்தமாகையாலும், இந்த அவதாரணத்தால் “வ்ரஜ” என்று மேல் சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைச் கழிக்கிறது - என்கை. இந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாதநம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே, இதன் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்கவேணுமிறே.

விளக்கம் - இங்கு “மற்ற உபாயங்கள் தள்ளப்பட வேண்டும்” என்பதன் மூலம் இது கூறப்பட்டு, “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பதன் மூலமும் இது கூறப்படுவதால், “கூறியது கூறல்” என்ற தோஷம் உண்டாகிவிடும் (பெளநருக்த்யம்). “மற்ற தெய்வங்களை விட்டு” என்று கூறுவதாகக் கொண்டால், அந்தக் கருத்தும் “மாம்” என்பதில் கூறப்பட்டுவிட்டது; ஆகவே இதுவும் பொருந்தாது. எனவே இந்த ஏவகாரத்தால் பின்னால் கூற உள்ள “வ்ரஜ” என்பதில் கூறப்படும் உபாயத்தன்மையே தள்ளப்படுகிறது என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். அதாவது, “எம்பெருமானைப் பற்றினால்தான் மோசஷம்” என்ற எண்ணம் கொண்டு, இந்த எண்ணமும் ஓர் உபாயம் (இந்த எண்ணம் இருந்தாலும் மோசஷம் கிட்டும் என்ற நினைவு) என்று கொள்ள வாய்ப்பு உள்ளது. ஆகவே இந்த எண்ணம் என்ற உபாயத்தையும் தள்ளவேண்டும் என்று கருத்து.

223. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

அவதாரிகை - ஸ்வீகாராந்தரமொழிய உபாயம் கார்யகரமாகாமையாலே பேற்றுக்கு இது அவச்யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனே என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது - என்று.

விளக்கம் - ஆனால் உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளாதவரையில் எம்பெருமான் கார்யம் செய்யமாட்டான். ஆகவே சேதனன் பேறு அடைவதற்கு இது அவசியமாக உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது, கடந்த சூர்ணையில் கூறியபடி உபாயத்தன்மையை மட்டும் எப்படி நீங்குவது என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸ்வீகாராந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாற்போலே தத்பூர்வபாவியான ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே உண்டானது - என்கை. இத்தால், ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாய கார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றிய பிறகு, ஜீவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவை விலகுவதும், விருப்பமானவை கைகூடுவதும் எம்பெருமானின் கடாசுஷத்தாலேயே ஆகும். இது போன்று, உபாயத்தைக் கைக்கொள்வதும் அவனாலேயே என்று கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் எம்பெருமானை உபாயமாக ஏற்பது என்ற செயல் உபாயம் அல்ல, அதன் விளைவே உபாயம் என்றாகிறது.

224. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.

அவதாரிகை - அவனாலே வருகையாவது என் என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - ஸ்ருஷ்டி - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இது எப்படி அவனால் உண்டாகிறது என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கரணகளேபர விதுரனாய், போக மோசுஷ சூந்யனாய், அசிதவிசேஷிதனாய்க் கடக்கிற தசையிலே, கரணகளேபர விசிஷ்டனாய், ஜ்ஞாநவிகாஸயுத்தனாம்படி ஸ்ருஷ்டித்து "எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கக்காக அநேக அவதாரங்களைப் பண்ணி, அவதரித்த இடங்களிலே ஆச்ரயணருசி விச்வாஸ ஜநகமான தன் குணசேஷ்டிதாதிகளை ப்ரகாசிப்பித்து, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்தது இது - என்கை.

விளக்கம் - ஒரு காலகட்டத்தில் ஜீவன் எந்தவிதமான சரீரமோ புலன்களோ இல்லாமல், ஸம்ஸாரத்தின் பந்தமோ மோசுஷமோ இல்லாமல், அசித்திற்கும் இவனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு இல்லாமல் இருக்கிறான். இந்த நிலையில் உள்ள ஜீவனுக்கு சரீரம், புலன்கள் கிட்டும்படியும், அவன் ஞானம் மலரும்படியும் ஈச்வரன் செய்கிறான். இது தவிர இந்த ஜீவனைத் திருத்தி, தன் வசப்படுத்துவதற்காக திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர் சூழல் புக்கு - கூறுவது போன்று எம்பெருமான் பல திருஅவதாரங்கள் எடுத்து வருகிறான். இப்படியாகத் தான் அவதரிக்கும்போது தன்னை அடைவதில் ஜீவனுக்கு ருசியும், விச்வாசமும் ஏற்படுத்த எண்ணுகிறான். இதனால் தனது திருக்கல்யாண குணங்கள், லீலா விநோதங்கள் ஆகியவற்றை ஸர்வேச்வரன் வெளிப்படுத்துகிறான். இந்த முயற்சி காரணமாகவே உபாய ஸ்வீகாரம் ஏற்படுகிறது.

225. "அதுவும் அவனது இன்னருளே".

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் - அதுவுமவனதின்னருளே - என்று.

விளக்கம் - மேலே கூறிய கருத்துக்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "உணர்விலும்பரொருவனை அவனதருளாலுறற் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்" என்று உணர்வுமிக்கிருக்கக் கடவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனான அத்வீதீயனானவனை, அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிக்கைக்காக, என்னுடைய அபேசுஷாரூப ஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே இருத்தினேன் என்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச் செய்த அநந்தரம் "அதுவுமவனதின்னருளே" என்று அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண்டானது என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷி பலமென்றே கொள்ளவேணும் - என்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (8-8-30) - உணர்விலும்பரொருவனை அவனதருளாலுறற் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் - என்றது காண்க. இதன் மூலம் மயர்வற மதிநலம் பெற்ற நித்யஸூரிகளின் இருப்பு, செயல்கள் போன்றவற்றுக்கு நிர்வாகனாக உள்ளவனும், இவனைப் போன்று மற்றொருவர் இல்லை என்னும்படியாக உள்ளவனும் ஆகிய எம்பெருமானை, அவனுடைய அருள் மூலமாகவே அடையும் பொருட்டு, "அவனை அடைந்தே தீர வேண்டும்" என்ற ஆசையை என்று மனதில் நிலை நிறுத்தினேன் - என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார். இவ்விதம் கூறியவுடன் திருவாய்மொழி (8-8-3) - அதுவுமவனதின்னருளே - என்று, தான் அவனை உபாயமாக ஏற்றுக்கொண்டது என்னும் செயல், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தனக்கு அவன் கடாசுஷம் செய்ததாலேயே ஆகும் என்றார். ஆக அவனை உபாயமாக ஏற்றுக் கொள்வதும் கூட அவன் அருளாலேயே என்று கருத்து.

226. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ்செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

அவதாரிகை - இப்படியாகியால் இந்த ஸ்வீகாரத்தில் சரக்கற நினைக்கக் கடவனென்கிறார் - இத்தையொழியவும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படி இருக்கும்போது எம்பெருமானை உபாயமாகக் கொள்வது என்ற எண்ணம் அவனால் உண்டாகிறது; இந்த எண்ணமே உபாயமாக இருந்து இந்த எண்ணத்தை உண்டாக்கவில்லை என்று அறிந்து கைவிடவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவனெருவ னாகையாலே, இதுக்காகவன்று அவன் நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது; இத்தை ஒழியவும் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநகரனான தானே நம்முடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹார ரூபமான கார்யத்தைச் செய்யுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவன் - என்கை.

விளக்கம் - இப்படியாக "ஸித்தோபாயமாக எம்பெருமானைக் கொள்ளுதல்" என்று நாம் முயற்சி செய்வதற்குக் கூட அவனே காரியம் செய்கிறான். ஆகவே இதற்காக அவன் நமக்குச் சுயநலமாக உதவி செய்கிறான் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. இப்படி நாம் அவனைச் ஸித்தோபாயமாகக் கொள்ளவிட்டாலும், ஆத்மாக்களைக் கரையேற்ற வேண்டும் என்ற ஆசை உடைய அவன், தானாகவே முன் வந்து, நமக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்கி, நமக்கு விருப்பமானவற்றை அளிப்பான் - இப்படியாகவே நாம் எண்ணவேண்டும்.

227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேசுஷ்யம் ஜீவியாது.

அவதாரிகை - இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது என் என்று அருளிச்செய்கிறார் - அல்லாதபோது - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக என் எண்ணவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "இத்தையொழியவுங் கார்யஞ்செய்யும்" என்று நினையாதே, "இதுவும் வேணும் அவன் கார்யஞ்செய்கைக்கு" என்று நினைக்குமளவில் உபாயத்தினுடைய ஸஹாயந்தர நைரபேசுஷ்யம் ஜீவிக்கப் பெறாது - என்கை.

விளக்கம் - அவனை ஸித்தோபாயமாகக் கொண்டால் மட்டுமே அவன் நமக்காகச் செயல்களைச் செய்வான் என்று எண்ணினோம் என்றால் - இந்த ஸித்தோபாயம் எந்தவிதமான துணையையும் எதிர்பாராதது என்னும் கூற்று தவறாகிவிடும்.

228. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம், புத்தி ஸமாதாநார்த்தம் சைதந்ய கார்யம் ராகப்ராப்தம், ஸ்வரூபநிஷ்டம், அப்ரதிஷேதத்தயோதகம்.

அவதாரிகை - ஆனால் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச் செய்கிறார் - இது - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படி உள்ள ஸ்வீகாரம் எந்தத் தன்மை உள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இந்த ஸ்வீகாரம் "இத்தலையிலொன்றுமின்றிக்கேயிருக்க, ஈச்வரன் தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமளவில், எல்லாரும் பின்னை முக்தராக வேண்டாவோ" என்கிற ஸர்வ முக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரத்துக்குறுப்பு; இதுதான், "நெடுங்காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கும் என்றிருக்கிறது நாமென்கொண்டு?" என்று இவன் தரும்பாமல் புத்தி ஸமாதாநம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன்தான் அசேதநமன்றிக்கே சேதநனாகையாலே அவனே உபாயம் என்கிற அத்யவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம்; அவதமாக அன்றிக்கே இதில் ரஸஜ்ஞான இவனுடைய ராகத்தாலே ப்ராப்தமாக இது ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிக்கே ததேகரக்ஷயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது அநாதி காலம் ஸ்வரக்ஷணாதிகளாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப் போந்த இவன் அது தவிர்ந்தமைக்குப் ப்ரகாசகம் - என்கை.

விளக்கம் - இந்த ஸ்வீகாரம் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் என்பதை நீக்க உதவுகிறது. அதாவது, எந்தவிதமான முயற்சியும் செய்யாமல் ஜீவன் உள்ளபோதிலும் எம்பெருமான் அவனுக்கு மோக்ஷம் அளிக்கிறான் என்ற கருத்து உண்டு; இதற்கு ஓர் ஆசேஷபம் - அப்படி என்றால் அனைவரும் மோக்ஷம் பெற வேண்டுமே - என்பதாகும். இந்த ஐயத்தை, இந்த ஸ்வீகாரம் நீக்குகிறது. ஜீவன் தனது மனதில், "இத்தனை காலமாக நம்மைக் காக்காத எம்பெருமான், இன்று வந்து நம்மைக் காப்பான் என்று எண்ணுவதன் அடிப்படை என்ன?", என்று எண்ணக்கூடும். இதற்கான ஸமாதானத்தை இந்த ஸ்வீகாரம் கூறுகிறது. ஜீவன் அசேதனமாக இல்லாமல் சேதனமாக உள்ளதால், எம்பெருமானே உபாயம் என்ற எண்ணம் ஜீவனின் ஞானம் காரணமாக ஏற்படுகிறது. இந்த ஸ்வீகாரம் ஒரு விதி போன்று விதிக்கப்படாமல், ஆசையுடன் கைக்கொள்ளும்படியாக உள்ளது. ஜீவன் எம்பெருமானால் மட்டுமே காக்கப்பட வேண்டியவன் என்பதற்கு ஏற்ப ஜீவனின் ஸ்வரூபம் உள்ளது; இத்தகைய ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்பவே இந்த ஸ்வீகாரமும் உள்ளது. எல்லையற்ற காலமாக, "எம்பெருமானின் பாதுகாப்பு அவசியம் இல்லை, நானே என்னைக் காத்துக் கொள்ள இயலும்", என்று எண்ணியபடி ஜீவன் உள்ளான். இந்த ஸ்வீகாரத்தைக் கொள்ளும் ஒருவன், அந்த எண்ணத்தை விலக்கினான் என்றாகிறது.

229. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்குத்தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

அவதாரிகை – இனி “மாம்” என்கிற பதத்துக்குக் கீழும் இங்கும் ஈச்வரனுடைய செயல்களை அருளிச்செய்கிறார் – கீழ் – என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து “மாம்” என்ற பதத்திற்கு முன்பும் பின்பும் ஸர்வேச்வரனுடைய செயல்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்ற இடத்தில் ஸகலோபாயங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே, பலப்ரதனான தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடி நிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான்; “ஏகம்” என்கிற இடத்தில் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைக் கழிக்கையாலே, உபயபூதனான தானும் தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்தி பண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான் என்கை. உபாயாந்தரங்களைப் பிறர் என்றது “உன்னாலல்லால் யாவராலும்” என்றாற்போலே.

விளக்கம் - “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்று கூறும்போது அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிடக் கூறியதால், அனைத்துப் பலன்களையும் அளிக்கவல்ல தன்னை (கண்ணன்) மற்ற உபாயங்களில் இருந்து தள்ளிக் காண்பித்துக் கொண்டு, அவற்றுடன் கூடியவன் அல்லன் என்பதை உணர்த்தினான். “ஏகம்” என்பதன் மூலம் ஸ்வீகாரத்தில் உள்ள உபாயத்வத்தை நீக்குகிறான். இதன் மூலம் உபாயமாக உள்ள தன்னையும், தான் (ஜீவன்) பற்றும் மற்றவற்றில் உபாயம் உள்ளது என்னும் எண்ணம் கொண்ட ஜீவனையும் பிரித்து உணர்த்துகிறான். திருவாய்மொழி (5-8-3) - உன்னால் அல்லால் யாவராலும் – என்பது போன்று இவன், மற்ற உபாயங்களை “மற்றவர்” என்றே கூறினான்.

230. அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்.

அவதாரிகை – இனி, ஸாதநபுத்த்யா இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய தோஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அவனை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸாதனை என்ற எண்ணத்துடன் ஸ்வீகாரம் செய்வதன் தோஷத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நிருபாதிசுக்ஷகனான அவனை, தத்ரக்ஷயபூதனான இவன், தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், ஸ்வகர்த்தருத்வரூப அஹங்கார கர்ப்பமுமாய் பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே அவத்யகரமுமாயிருக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனால் எந்தவித காரணமும் இல்லாமலேயே காக்கப்படும் ஜீவன், தன்னைக் காப்பதால் மட்டுமே ஸர்வேச்வரனைக் காப்பவனாக ஏற்றுக் கொள்கிறான் என்றால் - இந்த எண்ணம் அஹங்காரமே ஆகும். இது எப்படி உள்ளது என்றால் - தன்னைக் காக்கவேண்டும் என்று மகன் தந்தையிடம் ஒரு பத்திரம் எழுதி வாங்கிக் கொள்வது போன்றதாகும். இதனைப் போன்று தோஷம் நிறைந்ததாகிறது.

231. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

அவதாரிகை - ஆனால், ரக்ஷகமாவதுதான் எது என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம் - என்று.

விளக்கம் - ரக்ஷகத்வம் (ஜீவனை ரக்ஷிப்பது எது) என்பது எது என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவனான அவன், "இவனை நான் ரக்ஷிக்கக் கடவோம்", என்று அபிமாநித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாயறுவது - என்கை.

விளக்கம் - ஆத்மாவைக் காப்பாற்றுவது என்பதற்காகவே செயல் புரியும் ஸர்வேச்வரன், "இவனை நாம் காப்போம்", என்று அன்புடன் எண்ணுவதே ஜீவனை ரக்ஷிக்கும் என்பதை அறிய வேண்டும்.

232. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோஷம்.

அவதாரிகை – சேதந ப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹியாது என்னுமத்தைத் தெளிவிக்மைக்காக, உபாயாந்தரங்களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை அருளிச் செய்கிறார் – மற்றை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எம்பெருமான் என்னும் இந்த ஸித்தோபாயம் ஜீவனுடைய மற்ற எந்தவிதமான முயற்சிகளையும் பொறுத்துக் கொள்ளாது என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டு, இந்த உபாயத்திற்கும் மற்ற உபாயங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை உணர்த்தி, ஸித்தோபாயத்தின் விசேஷத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸித்தோபாயமான இத்தையொழிந்த உபாயங்களுக்குச் சேதந ப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூப ஸித்தி ஆக வேண்டுகையாலே, இவனுடைய ஸ்வயத்தந நிவ்ருத்தி தோஷமாயிருக்கும்; இந்த உபாயத்துக்கு ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்கம் அஸஹ்யமாகையாலே, இச்சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தி என்பது ஒன்றுமே தோஷமாயிருக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - ஸித்தோபாயமான இந்த உபாயம் தவிர்த்து மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் சேதனனின் முயற்சியாலே இருப்பைப் பெறுவதால், அந்த முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவர்கள் தொடர்ந்து முயற்சி செய்யாமல், பாதியில் நின்றால் தோஷமே ஏற்படும். ஆனால் ஸித்தோபாயம் என்பது மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுவதைப் பொறுக்காத காரணத்தால், ஜீவன் தனது தன்மைக்காகத் தானே முயல்வது என்பது தோஷம் ஆகிறது.

233. "சிற்றவேண்டா".

அவதாரிகை – சேதந வ்யாபாரம் ஒன்றும் வேண்டா என்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் – சிற்றவேண்டா – என்று.

விளக்கம் - சேதனர்களிடம் இருந்து எந்தவிதமான முயற்சியும் அவசியம் இல்லை என்பதற்கு ப்ரமாணம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிற “மற்றொன்றில்லை” என்கிற பாட்டிலே “சிற்ற வேண்டா” என்று சிற்றுதல் சிற்றுதலாய், பரக்க ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா என்கையாலே, இவ்வுபாயத்தில் இழியமவனுக்கு ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா என்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே – என்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (9-1-7) - மற்றொன்றில்லை – என்பதில் ஸித்தோபாயமானது – சிற்ற வேண்டா – உன்னை நீ சிரமப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டாம் என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது. இதன் மூலம் விரிவாக வேறு எதனையும் செய்யவேண்டாம் என்பது கூறப்பட்டது. ஆக ஸித்தோபாயத்தில் நிற்கும் ஒருவன் வேறு எந்த முயற்சியிலும் இறங்க வேண்டாம் என்று கூறப்பட்டது.

234. நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

அவதாரிகை - இதுதான் இச்லோகந் தனக்குள்ளே சொல்லிற்றென்கிறார் - நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று – என்று.

விளக்கம் - இந்தக் கருந்து இந்த சரம ச்லோகத்திலேயே உள்ளது என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய என்று ஸகல ப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமிடம் கீழே சொல்லிற்று – என்கை.

விளக்கம் - “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்று கூறுவதன் மூலம் ஜீவன் தனது முயற்சிகள் அனைத்தையும் கைவிட வேண்டும் என்பதே உணர்த்தப்பட்டது.

235. உபகார ஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்பவியாது.

அவதாரிகை – ஆனால், உபகார ஸ்ம்ருதிதான் வேணுமோ? அது உபாயத்தில் முதலிடாதோ? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் – உபகார ஸ்ம்ருதியும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவன் செய்த நன்மைகளுக்கு நன்றி தெரிவிக்கக்கூடாதோ? இவ்விதம் நன்றி தெரிவிக்கும் செயலும் மற்ற உபாயங்களில் சேர்ந்து விடுமோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்”, “மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்” இத்யாதியாலே இவ்வுபாய விஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் இவனுடைய சைதந்ய ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை; இது உண்டாகையாலேயன்றோ ஈச்வரன் கார்யஞ்செய்தது என்று உபாயத்தில் உட்புகாது - என்கை. ஆக சதுர்த்த பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-7-8) - என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய், (2-7-7) - மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய் - போன்றவை மூலம் அவன் செய்த நன்மைகளுக்குத் தெரிவிக்கப்படும் நன்றிகள், இவன் அறிவால் ஏற்பட்டதாகும். இந்த நன்றிகளைக் கூறியதால்தான் எம்பெருமான் கார்யம் செய்தான் என்று கூற முடியாத காரணத்தால், இவ்விதம் நன்றி கூறும் செயல் என்பது, மற்ற உபாயங்களில் சேராது. இப்படியாக நான்காவது பதத்தை (மாம்) விளக்கினார்.

236. சரணம் – உபாயமாக.

அவதாரிகை - இனி, பஞ்சமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - சரணம் - என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - உபாயமாக - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து சரணம் என்னும் ஐந்தாவது பதத்தை விளக்குகிறார். இதற்கான பொருளை இனி விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக ஏதும் இல்லை.

237. இந்த சரண சப்தம் ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேர வேண்டுகையாலே.

அவதாரிகை - அர்த்தாந்தரங்களையுங் காட்டவற்றாயிருக்க, இவ்விடத்தில் இது உபாயத்தையே காட்டுகிறமையை ஸ்லோகமாக அருளிச் செய்கிறார் - இந்த சரணசப்தம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சரணம் என்ற பதம் பல அர்த்தங்களைக் கொண்டது என்றாலும் இங்கு இந்தப் பதம் எம்பெருமான் என்ற உபாயத்தையே கூறுகிறது என்பதையும், இதற்கான காரணத்தையும் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரச் சப்தச்சரண மித்யயம் வர்த்ததே என்கிறபடியே சரணசப்தமான இது ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும், ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைக வாசக: என்கிறபடியே இந்த ஸ்தலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றிச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால், கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே - என்கை.

விளக்கம் - அஹிர்யுத்நய ஸம்ஹிதை - உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரச் சப்தச்சரண மித்யயம் வர்த்ததே - உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களைக் கொண்டது சரணம் என்ற சொல் ஆகும் - என்றது. ஆக சரணம் என்ற பதம் ரக்ஷகன், வீடு, உபாயம் என்னும் மூன்றையுமே உணர்த்துவதாக உள்ளது. என்றாலும் - ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைக வாசக: - இப்போது இங்கு உபாயம் என்பதைக் கூறுகிறது - என்று ஸம்ஹிதையில் உள்ளபடி, இந்த இடத்தில் உபாயம் என்பதையே உணர்த்துகிறது. அனைத்துத் தர்மங்களையும் கைவிட்டு, தன்னையே பற்றும்படியாகக் கூறும் ப்ரகரணம் (context) என்பதால், அதே பொருளில் உள்ளது போன்று சரணம் என்ற பதத்திற்குப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். இதன் காரணம் - ஓர் ஆற்றைக் கடக்க எண்ணுபவன் தனது கையில் ஒரு படகு கிடைத்தவுடன் அந்த முயற்சியைக் கைவிடுவதில்லை. அந்தப் படகு மூலம் ஆற்றைக் கடந்த பின்னரே படகையும் தனது முயற்சியையும் கைவிடுகிறான். இது போன்று உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவுடன் (ப்ராபகஸமயம்) மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடாமல், அந்த உபாயம் மூலம் இலக்கை எட்டியவுடன் (ப்ராப்யஸமயம்) மட்டுமே கைவிடுதல் வேண்டும் - இப்படியாகச் சிலர் வாதாடலாம். இது சரியல்ல. “உபாயமாக ஸர்வேச்வரனைக் கொள்ளுதல்” என்ற நிலை ஏற்பட்டவுடனேயே மற்ற உபாயங்களைத் துறத்தல் வேண்டும் (ஸ்வீகார ஸமயத்திலேயே).

மற்ற உபாயங்களைத் துறத்தல் என்ற செயலே ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்கு அங்கமாக உள்ளது. இங்கு “சரணம்” என்ற பதம் இந்த உபாயத்தையே குறிப்பதால் “சரணம்” என்ற பதம் இல்லாமலேயே நமது செயல் உணர்த்தப்பட்டுவிடும் அல்லவோ? ஆக சரணம் என்ற பதம் தனியாக்கக் கூறுவது அவசியமா? அவசியமே! ஒரு சில இடங்களில் மறைமுகமாகக் கூற முடிந்தாலும், அவற்றைத் தெளிவாக, தனியாகச் சொற்கள் கொண்டு கூறுவது அவசியமாகிறது. இதனை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உடையவர் – ஆசேஷபத - பொருளை உணர்ந்து அதன் மூலம் அறிவதைக் காட்டிலும், நேரடியானச் சொல்லின் மூலம் அறிவது ஏற்கத்தக்கது – என்றது காண்க. ஆகவே “சரணம்” என்ற பதம் அவசியமே ஆகும். எம்பெருமான் என்னும் வஸ்து இலக்காகவும் (ப்ராப்யம் = பேறு), மார்க்கமாகவும் (ப்ராபகம் = உபாயம்) பற்றக்கூடியதாக உளது என்பதால், இங்கு கூறப்படும் “சரணம்” என்ற பதம், எம்பெருமானை நாம் ப்ராபகமாகவே பற்றுகிறோம் என்பதை உணர்த்தவே கூறப்பட்டது.

238. வ்ரஜ – புத்தி பண்ணு.

அவதாரிகை – இனி, ஷஷ்டபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் “வ்ரஜ” என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் – புத்தி பண்ணு – என்று.

விளக்கம் – அடுத்து ஆறாவது பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு “உறுதி கொள்வாய்” என்று பொருள் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – தனியாக ஏதும் இல்லை.

239. கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய், அத்யவஸியென்றபடி.

அவதாரிகை - அது தன்னை விசதீகரிக்கிறார் – கத்யர்த்தமாவது - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறியதை விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, வ்ரஜகதௌ என்கிற தாதுவிலே கத்யர்த்தமாய் கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தா: என்கிற ந்யாயத்தாலே கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய் அத்யவஸி

யென்றபடி – என்கை. “இந்த புத்தியாகிறது த்யாஜ்யகோடியில் உத்தீர்ணமாய், உபாயகோடியில் அந்நுப்ரவிஷ்டமாய், ப்ராபகாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாய், பகவத் ரக்ஷகத்வாநுமதிருபமாய், சைதந்ய ஹேதுவாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், வ்யபிசார விளம்ப விதுரமாய் இருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாநவிசேஷம்” என்று பரந்தபடியில் இவர் அருளிச்செய்த இது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - வ்ரஜ என்ற பதம் வ்ரஜகதௌ என்ற தாதுவில் இருந்து தோன்றியதால், ஸஞ்சாரம் செய்வதைக் குறிக்கும். ஆனால் கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தா: - கதியைக் கூறும் பதங்கள் புத்தியையும் கூறும் - என்ற விதிமுறை உள்ளது. எனவே இங்கு வ்ரஜ என்பது உறுதியுடன் செல்தல் என்பதாகிறது. இந்த உறுதி என்பது எத்தன்மை கொண்டது என்பதை ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் தனது பரந்தபடியில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: இந்த உறுதி என்பது கைவிடத்தக்கது என்ற கூறப்பட்ட மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; உபாயம் என்ற பொருளில் சேராமல் உள்ளது; மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட்ட பின்னரே கொள்ளத்தக்கது; தனது ரக்ஷகத்திற்கு ஸர்வேச்வரனை வேண்டி நிற்பது; ஸர்வேச்வரனின் திருமுக மலர்ச்சிக்குக் காரணமாக இருப்பது; ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்கத்தக்கது; அடையப்படும் இலக்கு தவறாமல் கிட்ட உதவுவது; தாமதம் ஏற்படுத்தாமல் உள்ளது – இப்படிப்பட்ட தன்மை கொண்டது என்கிறார். இதனை இங்கு கொள்வது சிறந்தது.

240. வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - “ஸாமாந்யேந கதிவாசியான இது, மாநஸ வாசிக காயிக ரூபமான கதித்ரயத்தையும் காட்டவற்றாயிருக்க, மாநஸமான அத்யவஸாயமாத்ரத்திலே ஒதுக்குகிறதென்?” என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - வாசிக காயிகங்களும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸஞ்சாரம் செய்வது என்பது உடல், மனம், வாக்கு என்ற மூன்றாலும் இருக்கலாமே, இங்கு மனம் மட்டுமே ஏன் கூறப்பட்டது, மனதால் ஸஞ்சாரம் செய்வதை மட்டும் ஏன் உறுதி கொள்ளவேண்டும் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்” என்கிறபடியே கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகார பூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வரணோக்திருபமான வாசிகமும் அஞ்ஜல்யாதிருபமான காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் “ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ:” ஆகையாலே அவையிரண்டையுமொழிய மாநஸமான அநுஷ்டாந மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது – என்கை. ஆக ப்ரதிபதம் அர்த்தம் அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி(6-5-11) – சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் - என்றது காண்க. இதன்படி மனம், வாக்கு, செயல் ஆகிய மூன்றாலும் எடுக்கப்பட்ட ஸ்வீகாரமே தகுதியை உண்டாக்குகிறது. ஆக இந்த ஸ்வீகாரத்திற்கு “சரணம்” என்று வாயால் கூறுவது, நமஸ்காரம் செய்தல் போன்ற உடல் செய்கையாலும் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்துவது முதலியவை அவசியமாகிறது. ஆனால், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ: – ஞானத்தால் மட்டுமே மோக்ஷம் – என்று சாஸ்த்ரங்கள் முழங்குவதால், மற்ற இரண்டையும் கூறாமல், மனம் மூலம் உறுதி என்பது மட்டுமே இங்கு கூறப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும். இப்படியாக சரமச்லோகத்தின் முதல் வரியில் உள்ள ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் பொருள் அருளிச் செய்தார்.

241. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷ்யஞ் சொல்லி, உபாயத்வஞ் சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இனி பூர்வார்த்தத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுவதித்து நிகமிக்கிறார் - ஆக த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இங்கு சரமச்லோகத்தின் பூர்வபகுதியின் பொருளை முழுவதுமாக அருளிச் செய்து நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஆக பூர்வார்த்தத்தால் “ஸர்வதர்மாந்” என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, “பரித்யஜ்ய” என்று த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, “மாம்” என்று பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, “ஏகம்” என்று உபாய நைரபேக்ஷ்யஞ் சொல்லி, “சரணம்” என்று உபாயத்வஞ் சொல்லி, “வ்ரஜ” என்று உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது – என்கை.

விளக்கம் - ஆகவே சரம ச்லோகத்தின் முற்பாதியில் “ஸர்வதர்மாந்” என்பதன் மூலம் கைவிடவேண்டிய உபாயங்கள் கூறப்பட்டது. “பரித்யஜ்ய” என்பதன் மூலம் மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட வேண்டிய முறை (இத்தனை நாட்கள் இவற்றைப் பற்றினேனே என்று வெட்கத்துடன், ருசிவாஸனைகளுடன் கைவிடுதல்) கூறப்பட்டது. “மாம்” என்பதன் மூலம் பற்றுகின்ற செயல் மட்டுமே உபாயத்வம் கொண்டது அல்ல (பற்றப்படும் பொருளே உபாயம்) என்று கூறப்பட்டது. “சரணம்” என்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனே உபாயம் என்று கூறப்பட்டது. “வ்ரஜ” என்பதன் மூலம் அந்த உபாயமான எம்பெருமானை ஏற்கும் செயல் கூறப்பட்டது.

242. அஹம்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாக்கோலி, அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - அஹம் - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து இரண்டாவது வரிக்கு பொருள் கூறத் தொடங்கி முதலில் முதல் பத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக ஏதும் இல்லை.

243. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

அவதாரிகை - இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் ஈச்வரன் செய்தருளுகிற அம்சத்தை அருளிச் செய்கிறார் - ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான் - என்று.

விளக்கம் - இந்த இரண்டாவது பகுதியில் ஈச்வரன் சேதனனுக்கு என்ன செய்யப் போகிறான் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அதிகாரி க்ருத்யமிறே பூர்வார்த்தத்திற் சொல்லிற்று; உபாயபூதனான தன்னுடைய க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறது இதிலேயிறே.

விளக்கம் - அதாவது தன்னை அடையும் அதிகாரி என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை முற்பாதியில் கூறினான். அவர்களின் உபாயமாக உள்ள தான் (எம்பெருமான்) அவர்களுக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை இரண்டாம் பாதியில் கூறுகிறான்.

244. ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாய், ப்ராப்தனான நான்.

அவதாரிகை - இனி இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஜ்ஞனாய் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ”அஹம்” என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் அறியும்வனாய், பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே என்கிறபடியே எல்லா ஸாமர்த்த்யத்தையும் உடையனாய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான் என்கை.

விளக்கம் - யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் - அனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும், பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே - அனைத்து செயல்களிலும் வல்லவனாகவும், எஜமானனாகவும் உள்ளதால் ஏற்கும்படியாகவும் உள்ள நான் - என்று கருத்து.

245. இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன் பேறாகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பந்தவிசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

அவதாரிகை - அல்லாத குணங்கள் எல்லாங்கிடக்க, இந்த குண விசேஷங்களை இவ்வஹம் சப்தம் காட்டுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் - இவன் கீழ்நின்ற நிலையும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பல குணங்கள் இவனிடம் நிரம்பியிருக்க, மேலே கூறப்பட்ட குணங்களை மட்டுமே “அஹம்” என்ற பதம் ஏன் உணர்த்துவதாகக் கூறவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இச்சேதநனுக்கு அறிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணுமளவில், இவன் பூர்வத்தில் நின்ற நிலையும், மேல் போகத்தக்க வழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையா யிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வங்களாகிற குணவிசேஷங்களையும், இவன் கார்யஞ்செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே தன் பேறாகச் செய்து

தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான சேஷத்வரூப பந்தவிசேஷத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது - என்கை. “மாம்” என்கிற இடத்தில் ஆச்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசித்தாற்போலே “அஹம்” என்கிற இடத்திலும் கார்ய கரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாசிக்குமிறே; வாத்ஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆச்ரயணங் கூடாதபோலே, ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் இல்லாதபோது கார்யகரத்வம் கடியாமையாலே, இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாந ப்ராப்தியுஞ் சொன்ன இது பூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - சேதனர்களின் இஷ்டங்கள் கிட்டுவது, விருப்பம் இல்லாதவை விலகுவது என்றும் பேற்றை அளிக்கும்போது சேதனர்களின் நிலையை அறிவதற்கும், அந்தச் சேதனன் மேலே செல்ல வேண்டிய வழியை அறிவதற்கும், இப்படியாக அறிந்த பின்னர் தேவையானவற்றை அளிப்பதற்கும் எம்பெருமானிடம் இரு தன்மைகள் இருத்தல் வேண்டும். அவையாவன - ஸர்வஜ்ஞத்வம் (அனைத்தையும் அறிதல்), ஸர்வசக்த்த்வம் (அனைத்திலும் வல்லவன்) - என்பதாகும். இப்படியாக எம்பெருமான் சேதனர்களுக்கு உதவுப்போது, இவற்றைச் சேதனர்களுக்காகச் செய்யாமல், அந்தச் சேதனர்களுக்கு உதவுவதைத் தனது பேறாக எண்ணியபடி இருக்கின்ற சேஷித்வரூபமான உறவு (உடையவன் ஒருவன் தனது உடைமை மீது கொள்ளும் பற்று) வெளிப்படும்படியாகவும் “அஹம்” என்ற பதம் உள்ளது. “மாம்” என்ற பதம் எவ்விதம் அவனைச் சரணம் அடைவதற்கு ஏற்ற தன்மைகளை விளக்கியதோ அது போன்று, “அஹம்” என்ற பதம் எம்பெருமான் நமக்காகக் காரியம் செய்கின்ற தன்மைகளைக் (குணங்களை) கூறுகிறது. வாத்ஸல்யம் போன்ற குணங்கள் இல்லாவிடில் எம்பெருமானை நாம் அடைய இயலாது; அது போன்று ஞானம், சக்தி போன்றவை இல்லாமல் பலன் அளிக்கும் ஒருவன், பலனைப் பெறுபவனுக்காகக் காரியம் செய்ய இயலாது. இங்கு “அஹம்” என்ற பதம் ஞானம், சக்தி, ப்ராப்தி போன்றவற்றைக் கூறியது போன்று, முழுமை (பூர்த்தி) என்பதையும் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

246. தனக்காகக் கொண்ட ஸாரத்ய வேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னை யிட்டுப்பார்த்து, அஞ்சின அச்சந்தீரத் தானான தன்மையை “அஹம்” என்று காட்டுகிறான்.

அவதாரிகை - இப்பதத்தில் “மாம்” என்கிற இடத்தில் ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்தர்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான அதன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார் - தனக்காகக் கொண்ட - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தேரோட்டியாக நின்றபோது வெளிப்படும் பாரதந்தர்யம் (மற்றவர்களைச் சார்ந்து இருத்தல் - அர்ஜுனனின் கட்டளைக்காக காத்திருத்தல்) என்பதற்கு மாறாக உள்ள ஸ்வாதந்தர்யம் இங்கு “மாம்” என்ற பதம் மூலம் வெளிப்பட்டது என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “மாம்” என்ற ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுனன், தன்னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக ஏறிட்டுக் கொண்ட ஸாரத்ய வேஷத்தை “ஸர்வாதிகனானவன் இப்படித் தாழ்நின்றது, தன் குணத்தாலேயிறே”, என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, “நமக்கு இழிதொழில் செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ?” என்று தன்னையிட்டுப் பார்த்து, “ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று என்னா நின்றான்; இது என்னாகக் கடவது?” என்று அஞ்சின அச்சம் தீர ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகனாய்க் கொண்டு நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னுடைய யதாவஸ்தித வேஷத்தை “அஹம்” என்று தர்சிப்பிக்கிறான் - என்கை.

விளக்கம் - “மாம்” என்பதன் மூலம் தேரோட்டி வேடத்தில் நிற்கின்ற தன்னைப் பற்றும் படியாகக் கூறுகிறான். அர்ஜுனனின் ரக்ஷணத்திற்காகவே கண்ணன் தேரோட்டியாக நின்றான். இதனை உணர்ந்த அர்ஜுனன், “அனைத்தையும் நியமிப்பவன் இவ்விதமாகத் தாழ் நின்றது தன்னுடைய (கண்ணனின்) எளிமையால் அல்லவோ?”, என்று எண்ணியிருக்கவேண்டும். ஆனால் அர்ஜுனன் அப்படி எண்ணாமல், “நமக்கு இந்தத் தொழிலைச் செய்து தேரோட்டியாக நிற்பவன் அன்றோ?”, என்று தன்னை மேலிட்டு எண்ணினான். மேலும், “இப்படிப்பட்ட இவன் என்னை அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு தன்னைப் பற்றச் சொல்கிறான். இது எங்கு சென்று, எப்படி முடியுமோ?”, என்று அச்சத்துடன் நின்றான். இந்த அச்சத்தை நீக்கும்படியாக, தனக்கு வசப்பட்டுள்ள சேதன அசேதனங்களின் ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, ப்ரவிருத்தி ஆகியவற்றை உடையவனாகவும் தடை இல்லாத ஸ்வதந்த்ரம் கொண்டவனாகவும் உள்ள தனது ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தும்படியாக “அஹம்” என்று கூறினான்.

247. கீழில் பாரதந்தர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய எல்லை நிலமிறே.

அவதாரிகை - ஏவம் பூதனானவன் பரதந்த்ரனானதும், தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச் செய்ததன்று என்னுமிடத்தை அருளிச் செய்கிறார் - கீழில் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மற்றவர்களுக்கு வசப்பட்டவனாக நிற்பது போன்று இருந்தாலும், அந்தத் தன்மை எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் அல்ல என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ், ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்தர்யமும், நினைத்தது செய்யுமளவில் தனக்கொரு நிர்வாகரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய ஸீமாபூமியிறே - என்கை.

விளக்கம் - தேரோட்டியாக நின்ற பாரதந்தர்யம் கூட, எம்பெருமான் எண்ணியதைச் செய்யும்போது யாராலும் தடுக்க இயலாத ஸ்வாதந்தர்யமே என்று அறியவேண்டும்.

248. த்வா - அஜ்ஞனாய், அஸக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

அவதாரிகை - அநந்தரம் த்வீதீய பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - த்வா - என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - அஜ்ஞனாய் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து இரண்டாவது வரியின் இரண்டாவது பதத்தை விளக்குகிறார். அதன் பொருளை முதலில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உன் கார்யங்கள் அறிகைக்குத் தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய், அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு சக்தியில்லாதவனாய், அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு ப்ராப்தியில்லாதவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னையே நிரபேக்ஷ உபாயமாகப் பரிக்ரஹித்திருக்கிற உன்னை - என்கை.

விளக்கம் - உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது எப்படி என்ற அறிவு ஏற்படுவதற்கான அறிவு இல்லாதவனாக; அப்படியே அந்த அறிவு உண்டானாலும் அதன்படி நடந்து, அதனைச் செய்து முடிக்க வலிமை இல்லாதவனாக; அந்த வலிமை உண்டாகிய போதிலும், உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுதல் என்பதை நீயே செய்து கொள்ளும் தகுதி அற்றவனாக; இப்படி நீ உள்ளதால் அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிட்டு, வேறு துணையை எதிர்பாராமல் என்னையே உபாயமாகப் பற்றி உள்ள உன்னை.

249. ஸர்வபாபேய்: - மத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவையாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், த்ருதீய பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - ஸர்வபாபேய்: - என்று. இதுவும் - பாபமும், பஹுவசநமும், ஸர்வசப்தமுமாய் த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம் மூன்றையும் உட்கொண்டு இப்பதத்திக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - மத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து மூன்றாவது பதத்தை விளக்குகிறார். இந்தப் பதம் - பாவம், அதன் பன்மை (பல பாவங்கள்), ஸர்வ என்ற மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. இம்மூன்றை உள்ளடக்கி, இந்தப் பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது பாபமாகிறது - இஷ்டவிரோதியாயும் அநிஷ்ட ஹேதுவாயும் இருக்குமதாகையாலும், மோக்ஷ ப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்ட விரோதிகளாகிற பகவல்லாப விரோதிகளாகையாலும், அதில் ஜ்ஞாந விரோதியும் ருசி விரோதியும் உபாய பண்டே நிவ்ருத்தமாகையாலும், இனி உள்ளது ப்ராப்தி விரோதி யாகையாலே நீ என்னை ப்ராபிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் என்று யாவை யாவை சில பாபங்களை உத்தேசித்து பயப்படுகிறாய். அந்த அந்தப் பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும் - என்கை.

விளக்கம் - பாவம் என்பது விருப்பமான ஒன்றைப் பெறுவதற்குத் தடையாக உள்ளதும், விருப்பம் இல்லாதவற்றை உண்டாக்குவதும் ஆகும். இங்கு மோக்ஷத்தைப் பற்றிக் கூறப்பட்டு வருகிறது என்பதால் அதன்படி பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆக இங்கு இஷ்ட விரோதிகள் என்பது மோக்ஷ தடை என்று கொள்ளவேண்டும். ஆனால், எம்பெருமானைப் பற்றிய ஞானம் உண்டாவதற்கு உள்ள தடை, அவனை அடைவதன் ஆசைக்கு ஏற்படும் தடை, அவனை உபயமாகக் கொள்வதில் உண்டாகும் தடை ஆகியவை முன்பே கண்ணனால் (அவனை உபாயம் என்று பற்றியவுடன்) நீக்கப்பட்டுவிட்டன. ஆக எஞ்சியுள்ளது ப்ராப்தி விரோதி (அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள பாவங்கள்) மட்டுமே ஆகும். ஆக இந்தப் பதம், “என்னை அடைவதற்குத்

தடையாக உள்ளவை என்று எந்தப் பாவங்கள் உள்ளதாக நீ அச்சம் கொள்கிறாயோ, அந்தப் பாவங்களில் இருந்து”, என்று பொருள் தருகிறது.

250. ”பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை – அதில் பஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச் செய்கிறார் - பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ”ஸர்வபாபேப்ய:” என்பதில் உள்ள பன்மையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்று ”உத்பத்தி விநாசாதி யோகத்தாலே அஸத்ய சப்தவாச்யமான அசேதந விஷயத்தில் ஆத்ம ஜ்ஞாநமும், அந்த தேஹாத்மாபிமாநமடியான ஸாம்ஸாரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அந்தக் கர்மமடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸ அஸ்ருகாதி மலரூப தேஹஸம்பந்தமும்” என்று சொல்லுகிறபடியே அவித்யையும், கர்மமும், வாஸநையும், ருசியும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுமாகிற அவற்றைச் சொல்லுகிறது - என்கை. இவற்றில், அவித்யையாவது - ஜ்ஞாநாநுதய ரூபமாயும், அந்யதாஜ்ஞாந ரூபமாயும், விபரீத ஜ்ஞாந ரூபமாயும் மூன்று வகைப்பட்ட அஜ்ஞாநம். கர்மமாவது – புண்யபாபம்; மோக்ஷத்தைப் பற்ற பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யமாம்; புண்யபாபே வித்யா என்னக்கடவதிறே. வாஸனையாவது – அஜ்ஞாந வாஸனையும், கர்மவாஸனையும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த வாஸனையும், ருசியும் – விஷயபேகத்தாலே பஹுவிதையாயிருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாவது – ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபமாயிருந்துள்ள அசித் ஸம்பந்தம்.

விளக்கம் - நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் (1) – மெய் நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்கு உடம்பும் – என்று அருளிச் செய்தார். இதில் - எப்போதும் தோன்றி அழிவதால் “பொய்” என்று சொல்லக்கூடிய அசேதனமான உடலையே ஆத்மா என்று அறியும் பொய்யான ஞானம்; இந்த (பொய்யான) ஞானம் என்ற மயக்கத்தால் மற்றவர் பொருள்களை அபகரித்தல் முதலான செயல்கள் (ஸம்ஸாரிக துஷ்கர்மம்); இந்தத் தீய கர்மத்திற்குக் காரணமாகவும், விளைவாகவும் இருக்கின்ற மாமிசம், ரத்தம், மலம்

போன்றவற்றால் ஆகிய உடல் தொடர்பு – என்றார். இதன் மூலம் உணர்த்தப்படும் அவித்யை, கர்மம், வாஸனை, ருசி, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் போன்றவையே பன்மையான பாவங்களாகக் கூறப்பட்டது. இவற்றில் அவித்யை என்பது – ஞானம் பிறவாமை (ஞான அநுதயம்), ஒன்றின் தன்மையை மாற்றி அறிதல் (அந்யதா ஞானம்), ஒரு பொருளையே மாற்றி அறிதல் (விபரீத ஞானம்) - என்று மூன்றாகும். கர்மம் என்பது – புண்ணியமும், பாவமும் ஆகும்; மோக்ஷம் அடைய விரும்புவர்கள் பாவங்களை விடுவது போன்று புண்ணியத்தையும் கைவிட வேண்டும். முண்டக உபநிஷத் (3-1-3) - புண்யபாபே விதாய – புண்ய பாவங்களை விடுகிறான் – என்றது. வாஸனை என்பது அஜ்ஞான வாஸனை, கர்மவாஸனை (நீண்ட காலமாக உள்ள பழக்கத்தால் உண்டாகும் பற்றுதல்), ப்ரக்ருதி வாசனை – என்பதாகும். ருசி என்பது – பலவிதமான உலக விஷயங்களின் மீது ஆசை ஏற்படுவதால், பலவிதமாக இருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் என்பது – ஸ்தூலமாகவும், ஸூக்ஷ்மமாகவும் உள்ள அசித் பொருள்களின் தொடர்பாகும்.

251. த்ருணச்சேதகண்ட்யநாதிகளைப்போலே ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கு மவையென்ன, லோகாபவாத பீதியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

அவதாரிகை – இனி, ஸர்வசப்த விவக்ஷிதத்தை அருளிச் செய்கிறார் – த்ருணச்சேத - இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அடுத்து "ஸர்வபாபேப்ய:" என்ற பதத்தில் உள்ள "ஸர்வ" என்பதன் விளக்கத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது துரும்பு நறுக்குகை, தினவுதின்றவிடம் சொறிகை தொடக்கமானவைபோலே அபுத்தி பூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராகங்களென்ன; நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது "லோகம் நம்மை அபவாதஞ் சொல்லுமே" என்கிற பயத்தாலும், "நம்மைக் கண்டு லௌகிகர் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர்களுக்கு விநாசமாமே; ஐயோ!" என்கிற க்ருபயாலுஞ் செய்யும் நித்யநைமித்திக கர்மங்களென்ன; ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல், புந: ப்ரபத்தி பண்ணுதல் செய்யுமவையென்ன; எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது – என்கை.

விளக்கம் - கீழே உள்ள பலவும் இங்கு கூறப்படுகின்றன. புல்லைப் பிடுங்கி எரிதல், அரித்த இடத்தில் சொறிந்து கொள்ளுதல் போன்று தன்னையும் அறியாமல் நடக்கின்ற செயல்கள் போல், ப்ரக்ருதி தொடர்பு காரணமாக ஜீவன் தன்னையும் அறியாமல் செய்கின்ற பல பாவங்கள்; “இவற்றைச் செய்யவில்லை என்றால் நம்மை உலகம் பழிக்கும்”, என்றும், “இவற்றைச் செய்யாமல் விட்டால் நம்மைப் பின்பற்றி ஒரு சிலர் செய்யாமல் இருக்கலாம், அவர்கள் அழிவார்களே”, என்றும் ஏற்படும் எண்ணம் காரணமாகச் செய்யப்படும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள்; எம்பெருமானே உபாயம் என்று சரணம் அடைந்த பின்னர் ரஜோ மற்றும் தமோ குணங்களால் மயக்கம் ஏற்பட்டு, கைவிட்ட மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுதல், எம்பெருமானிடம் மீண்டும் சரணம் அடைதல்.

252. “உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்களாமோ?” என்று நினைக்கவேண்டா.

அவதாரிகை – “ஸாதநபுத்த்யா செய்யாதவையும் வஸ்துகத்த்யா ஸாதநகோடியிலே அந்வயிக்கும்” என்னுமத்தை சங்காயூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் – உந்மத்த – என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மோசுஷ ஸாதனம் என்று எண்ணப்படாமல், பழி பாவத்திற்காக அச்சப்பட்டு இயற்றப்பட்ட கர்மங்கள், ஸாதனங்கள் என்று எண்ணப்படுமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, உந்மாதச்சித்தவிப்ரம: என்கிறபடியே சித்தவிப்ரமம் பிறந்தானொருவன் “இன்னலுருக்குப் போகிறோம்” என்கிற நினைவு இன்றிக்கே ஒருவழியே போகாநின்றால், அவ்வழிக்கு ஒருரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலே சென்று சேருமாபோலே, ஸாதநபுத்திரஹிதமாக லோகாபவாத பீத்யாதிகளாலே செய்யப்படுகிற இவை, விட்ட உபாயங்களிலே அந்விதங்களாமோ வென்று நினைக்கவேண்டா; அவ்விதங்களாயே விடுமென்றபடி. “ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராய் அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட கட்டி ஆகாசத்திலே நில்லாதாபோலே, அவையும்

ஒரு பலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே, அவையும் பாபசப்தவாச்யமாகக் கடவது” என்றிறே தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – அமரகோசம் – உந்மாதச்சித்தவிப்ரம: - உந்மாதம் எனப்படும் மனமயக்கம், ஒரு கருத்து கொண்டதே - என்றது. இதன்படி சித்தப்ரமை கொண்ட ஒருவன், “இன்ன ஊருக்கு நாம் செல்கிறோம்”, என்று அறியாமல், கால்போன போக்கில் ஏதோ ஒரு வழியாகச் சென்றாலும், அவன் எதோ ஓர் ஊரை அடைந்து விடுகிறான் அல்லவோ? அது போன்று, ஸாதனம் என்ற எண்ணத்துடன் செய்யாமல், உலகினர் பழி கூறுவார்களே என்ற அச்சத்துடன் செய்யப்படும் செயல்கள், கைவிட வேண்டியவைகளாகக் கூறப்படும் உபாயங்களில் சேர்ந்து விடுமோ என்னும் சந்தேகம் எழலாம். இவ்விதம் சந்தேகம் கொள்ளவேண்டாம். இது போன்ற ஸாதனங்கள் கைவிட்ட உபாயங்களாகவே கொள்ளப்படும். இதனை ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் தனிசரமத்தில், “மேலே எறியப்பட்ட மண்கட்டி ஒன்று மேலேயே நிற்காதது போன்று, இவற்றை ஒருவன் கருணை காரணமாக இயற்றினால் கூட அவற்றுக்கான பலன் ஏற்பட்டே தீரும். இவையும் பாபம் என்ற பதத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டும்”, என்று அருளிச்செய்தார்.

253. கலங்கி உபாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்.

அவதாரிகை – அதுதானேயாகிறது - புந: ப்ரபத்திக்கு தோஷம் எது என்ன அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - அப்படி என்றால், இது போன்றவற்றைச் செய்த பின்னர் மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்வதில் குற்றம் உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸக்ருத் அநுஷ்டாநமொழியப்புநரநுஷ்டாநத்தை ஸஹியாத ப்ரபத்தி ஸ்வபாவத்தை அறியாதே கலங்கி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்காகவாதல், இஷ்ட ப்ராப்திக்காகவாதல் உபாயபுத்த்யா மீண்டு பண்ணும் ப்ரபத்தியும், அத பாதக பீதஸ்த்வம் என்று உபாயாந்தரம் போலே பாதகஸமம் – என்கை.

விளக்கம் – ப்ரபத்தி என்பது ஒருமுறை மட்டுமே செய்யவேண்டியதாகும். மற்றொரு முறை செய்வதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத ப்ரபத்தியின் தன்மையை அறியாமல், கலக்கம்

கொண்டு, துன்பங்கள் நீங்கவும் விருப்பம் கைகூடவும் மீண்டும் சரணாகதி செய்யக்கூடும். இத்தகைய ப்ரபத்தியானது, விஷ்ணு தர்மம் - அதபாதக பீதஸ்த்வம் - மற்ற உபாயங்கள் என்ற பாவம் – என்றே ஆகிவிடும். ஆக மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்தல் என்பது ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் மற்ற உபாயங்களை நாடுவது எப்படிப் பாவமோ, அது போன்றே ஆகும்.

254. மோக்ஷயிஷ்யாமி – முக்தனாம்படி பண்ணக்கடவேன்.

அவதாரிகை – அநந்தரம், சதுர்த்தபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று, அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - முக்தனாம்படி பண்ணக்கடவேன் – என்று.

விளக்கம் - அடுத்து நான்காம் பதத்தை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இவற்றில் நின்றும் விடப்பட்டவனாம்படி பண்ணக்கடவேன் – என்கை.

விளக்கம் – அதாவது, இந்தப் பாவங்களில் இருந்து விடப்பட்டவன் என்னும்படியாக நான் உன்னைச் செய்வேன்.

255. ணிச்சாலே – நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போங்காணென்கிறான்.

அவதாரிகை - இனி, ணிஜர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ணிச்சாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “யிஷ்யாமி” என்ற பதம் மூலம், “விடுவிப்பேன்” என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “யிஷ்யாமி” என்கிற ணிச்சாலே ஸ்வயம் கர்த்தாவாகையன்றிக்கே தான் ப்ராயோஜக கர்த்தாவாய் விடுவிக்கக்கடவேனென்கையாலே, நானும் இதுக்கு ஒரு யத்நம் பண்ணவேண்டா, நீயும் இதுக்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டா; நீ என்னை ஆச்ரயித்த ராஜகுல மாஹாத்மயத்தாலே உன்னைக் கண்டு தாமே பயப்பட்டு

”கானோவொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால்” என்கிறபடியே போன வழி தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போங்காணென்று அருளிச்செய்கிறான் – என்கை.

விளக்கம் – “யிஷ்யாமி” என்று கூறுவதன் மூலம் - உனக்கு நான் விடுதலை அளிப்பேன் என்பது இல்லாமல், விடுவிப்பேன் என்ற பொருளை உற்று நோக்குவாயாக. உன்னைப் பாவங்களில் இருந்து மீட்க, நான் (கண்ணன்) எந்தவிதமான முயற்சியும் செய்யவேண்டாம், நீயும் உன்னை மீட்கக் கோரி என்னிடம் விண்ணப்பிக்க வேண்டாம். என்னைச் சரணம் அடைந்த உனது இராஜகுலத்தின் மேன்மை காரணமாக, அந்தப் பாவங்கள் தாமாகவே அச்சம் கொண்டுவிடும். பெரியதிருவந்தாதி (54) – கானோவொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் – என்னும்படி, அவை இருந்த இடமும் போன இடமும் தெரியாமல் தாமாகவே போய் விடும் – என்று கூறுகிறான்.

256. என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோ? என்கை.

அவதாரிகை - இப்படி அருளிச்செய்ததன் கருத்தை வெளியிடுகிறார் - என்னுடைய - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கூறியதன் கருத்து என்ன என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பாபங்களாகிறன, குப்பையில் ஆமணக்குப்போலே மிடற்றைப் பிடிப்பதொன்றன்றிறே; சேதநன் பண்ணின கர்மங்கள் சூஷணத்வம்ஸிகளாகையாலே, அப்போதே நசித்துப்போம்; அஜ்ஞனாகையாலே கர்த்தாவான இவனும் மறந்து போக ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் உணர்ந்திருந்து ப்ராப்த காலங்களிலே தப்பாமல் நிறுத்து அநுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹரூபமாகையாலே, அந்த நிக்ரஹ பலமாய் வந்தவை, நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் அவ்விஷயத்திற்பின்னை கிடக்குமோ? என்கை இதுக்குக் கருத்து – என்கிறபடி.

விளக்கம் - பாவங்கள் என்பவை குப்பை மேட்டில் ஆமணக்குச் செடி போன்று எழுந்து, அங்கு வரும் ஒருவனைப் பாம்பு போல் கழுத்தைக் கடிக்கும் தன்மை கொண்டதால் (அவை காண இயலாதவை என்று கருத்து), ஜீவன் செய்த கர்மங்கள் அப்போது மறைந்து விடுவது போன்று, இந்தப் பாவங்களும் அப்போதே (தற்காலிகமாக) அழிகின்றன. அந்தப்

பாவங்களை இயற்றிய சேதனனும் அவற்றை மறந்து விடுகிறான். ஆனால் அனைத்தும் அறிந்த எம்பெருமான், இந்தப் பாவங்கள் எதனையும் மறப்பதில்லை. அவற்றைச் சரியான காலத்தில், ஒன்று விடாமல் அனுபவிக்கும்படிச் செய்கிறான். இவை எம்பெருமானின் தண்டனை அளிக்கும் செயலால் உண்டானது ஆகும் (நிக்ரஹம்). இதற்கு மாறாக நான் (கண்ணன்) அனுக்ரஹம் செய்தேன் என்றால், அந்தப் பாவங்கள் உன் பின்னால் தொடருமோ?

257. அநாதிகாலம் பாபங்களைக் கண்டு நீ பட்ட பாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

அவதாரிகை - தன்னடையே விட்டுப்போம் என்கிற இடத்தில் அபிப்ரேதத்தை அருளிச் செய்கிறார் - அநாதிகாலம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தானாகவே அந்தப் பாவங்கள் ஓடிவிடும் என்று கூறுவதன் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநாதியான காலமெல்லாம் துக்காவஹமான பாபங்கள் வந்து மேலிடப்புக்கால், அவற்றைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மதாச்ரயண ராஜகுல மாஹாத்மயமுடைய உன்னைக் கண்டு அவைதான் குடல் கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் - என்கை. “அவை தானே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது, இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க் கழிந்தது என்று தோற்றாதபடி போக்குகை; அதாகிறது - இவை ஸ்ம்ருதி விஷயமானலும், தன்னுடைய ஸ்வபாவிக வேஷத்தைப் பார்த்து ஸ்வப்னங் கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழிந்ததென்றிருக்கையும், ஸ்ம்ருதியாலே துக்கம் அநுவர்த்தியாதிருக்கையும்” என்று தனிசரமத்தில் இவர் தாமே அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - எல்லையற்ற காலமாக பாவங்கள் பலவும் துன்ப வடிவமாக வந்து உன்னை அச்சுறுத்தியபடி நிற்கின்றன. இந்தப் பாவங்கள் அனைத்தையும், தங்கள் வயிறெரிந்து, நடுங்கி ஓடும்படியாகச் ஸர்வேச்வரன் செய்து விடுகிறான். எப்படி? என்னைச் சரணம் அடைந்த உனது ராஜகுலத்தின் மேன்மையைக் கண்டு அவை நடுங்கும்படிச் செய்து விடுவேன் என்கிறான். இதனை ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் தனது தனிசரமத்தில், “பாவங்கள் தானே விட்டுப்போம் என்றால் - அவை நமக்கு முன்பு ஏற்பட்டு, பின்னர்

நீங்கின என்ற எண்ணம் உண்டாகாதபடி (நமக்குப் பாவமே ஏற்படவில்லை என்ற எண்ணம்) நீக்குவதையும்; அப்படியே அந்த நினைவு நமக்குத் தோன்றினாலும் (நமக்கு முன்பு பாவம் சேர்ந்தன என்ற நினைவு), நமது ஆத்மாவின் இயல்பான ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகிய தன்மைகளை உணர்வதன் மூலம், அவை ஒரு கனவே என்றும், அந்தக் கனவு மறைந்தது என்றும் எண்ணுவதையும்; அந்த நினைவு காரணமாகத் தொடர்ந்து துன்பம் நேராமல் இருப்பதையும் – கொள்ளவேண்டும்”, என்று அருளிச்செய்தார்.

258. இனி உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தாரேன். என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?

அவதாரிகை – “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற உத்தமனில் அபிப்ரேதமான ஓரர்த்த விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் – இனி – என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்து, மோக்ஷயிஷ்யாமி – பாவங்களை அகலச்செய்வேன் – என்று கூறுவதன் கருத்தை உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இத்தனை காலமும், “நம் கார்யத்துக்கு நாம் கடவோம்”, என்று நீ திரிகையாலே, தன் கார்யம் தானே செய்து கொள்ளுகிறானென்றிருந்த இத்தனை போக்கி, “எனக்கு நீ சரீரதயா சேஷம்”, என்று அறிந்து என்பக்கலிலே ந்யஸ்த பரனான பின்பு உன்னுடைய பாபவிமோசனார்த்தமான யத்நம் நீ பண்ணிக்கொள்ளென்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தாரேன்; எனக்கு சரீரபூதனான உன்னுடைய அவித்யாருபமாலிந்யத்தை சரீரியான நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ என்கை. யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுகைக்காக. ஆகையால், உன்னுடைய விரோதி நிவ்ருத்தியும், அபிமதப்ராப்தியும் இரண்டும் பலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில் ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை; மாமேவைஷ்யஸி என்று, கீழில் உபாயத்துக்குச் சொன்ன பலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு பலம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை என்னவுமாம்; ஆனால், விரோதிநிவ்ருத்தி தன்னைச் சொல்லுவானென்? என்னில் – அது அதிகமாகையாலே சொல்லிற்று. விரோதி நிவ்ருத்தி பிறந்தால் பலம் ஸ்வதஸ் ஸித்தமாயிருக்கையாலே, தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவிதே என்று ஸங்க்ரஹேண ஸ்ரீய:பதிப்படி ரஹஸ்யத்திலும், விஸ்தரேண பரந்தபடி தனிசரமங்களிலும் அருளிச்செய்த சங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - இதுநாள் வரை நீ உனது செயலை உன்னாலேயே நிறைவேற்றிவிட இயலும் என்ற எண்ணத்துடன் இருந்தாய். ஆகையால் நானும் (க்ருஷ்ணன்) – இவனது செயலை இவன் தானாகவே செய்தபடி உள்ளான் என்று எண்ணியபடி விட்டுவிட்டேன். ஆனால் இப்போது எனது சரீரமாக நீ உள்ளாய் என்றும், எனக்கு வசப்பட்டவன் என்றும் அறிந்து கொண்டாய். உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பாரததையும் என்னிடம் அளித்தாய். ஆகையால் இனி உன்னிடம், “உனது பாவங்கள் நீங்க நீயே வழி செய்து கொள்”, என்று கூறமாட்டேன். எனது சரீரமான உன்னுடைய அறியாமை போன்ற களங்கங்களை, உன்னை எனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள நான் போக்கிக் கொள்ளமாட்டேனோ? என் உடம்பின் அழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ – என்பதன் மூலம் இவனது முயற்சியும், அதற்கான பலனும் தனக்கே உரியது என்றான். ஆக ஜீவனுக்கு எந்த விரோதியும் இருப்பதில் என்கிறார். தடைகள் நீங்குதல், கைங்கர்யம் பெறுதல் என்ற இரண்டுமே அடையப்படவேண்டியதாக உள்ளபோது, இந்த இரண்டில் ஒன்றாகிய தடைகள் நீங்குவது மட்டும் ஏன் கூறப்பட்டது என்ற கேள்வி எழலாம். இதன் காரணம் – ஒன்றைக் கூறினால் மட்டுமே போதுமானது, இரண்டாவது தானாகவே பின் தொடரும் என்று கொள்ள வேண்டும் (அதாவது பாவங்கள் நீங்கினால் கைங்கர்யம் தானாகவே தொடரும்) – என்ற எண்ணத்தில் இரண்டாவதைத் தனியாகக் கூறவில்லை. இவ்விதம் கொள்ளாமல் (அதாவது ஒன்று நிறைவேறும்போது மற்றது தானாகவே தொடரும் என்ற கருத்து), கீதையில் மாமேவைஷ்யஸி – என்னையே அடைவாய் – என்று கூறியபடி, தன்னை அடைதல் என்ற இஷ்டப்ராப்தியை உரைத்தது இவனுக்குப் பொருந்தும் என்பதால் தனித்துக் கூறப்படவில்லை என்றும் கருதலாம். அப்படி என்றால், தடைகள் நீங்குவது பற்றி மட்டும் ஏன் கூறவேண்டும்? இதன் காரணம் – அவை அதிகமாக உள்ளதால் ஆகும். தடைகள் நீங்கினால், அடையப்படவேண்டிய பலன் என்பது தானாகவே கிட்டிவிடுகிறது என்பதைத் தனித்துக் கூற வேண்டாம் அல்லவோ? இந்த விஷயம் ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யரால் ஸ்ரீய:பதிப்படியில் சுருக்கமாகவும், பரந்தபடி மற்றும் தனிசரமங்களில் விரிவாகவும் கூறப்பட்டது. அங்கு விளக்கப்பட்ட சந்தேக நிவர்த்திகள் இங்கும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

259. மாசுச: - “நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு சோகநிமித்தம் இல்லை காண்” என்று அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தியை பண்ணிக் கொடுக்கிறான்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், சரமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - மாசுச: - என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - நீ உன் கார்யத்திலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து சரமச்லோகத்தின் இறுதிப் பதமான மாசுச: என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரித்து நின்றாயாகில், “நம் கார்யத்துக்கு என் செய்வோம்?”, என்று கரைந்து சோகிக்க ப்ராப்தம்; நான் உன் கார்யத்திலே அதிகரியாதிருந்தேனாகில், “நம் கார்யத்தில் இவன் உதாஸீநனாயிரா நின்றான்; நாம் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்?”, என்று சோகிக்க ப்ராப்தம்; இங்ஙன்னறிக்கே யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் உனக்கு இல்லாதபடியான ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய ரசுஷண கார்யத்திலே அதிகரியா தொழிகையாலும், உன்னுடைய ரசுஷணத்தில் யத்நபலித்வங்கள் இரண்டும் என்னதாம்படி ஸ்வாமியான நான் உன் பக்கத்தில் தடையறுக்கையாலே உன்னுடைய ரசுஷண கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தம் இல்லை காண் என்று, முன்பு சோகாவிஷ்டனாய் நின்ற அவனுடைய சோகத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான் - என்கை.

விளக்கம் - நீ எல்லையற்ற காலமாக உனது செயல்களை முடிக்க, உன்னையே நம்பி, முயன்றபடி இருந்தாய். இதனால் அவற்றை முடிக்க இயலுமோ என்ற வருத்தமும், வியப்பும் கொள்வது இயல்பாகும். உனது செயல்களை நான் (க்ருஷ்ணன்) நிறைவேற்றுகிறேன் என நான் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருந்தேன் என்றால், நீ உனது மனதில், “நம் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரன் கண்டு கொள்ளாமல் உள்ளானே! நாம் எப்படி பிழைக்கப்போகிறோம்”, என்று வருந்துவது நியாயம் ஆகும். ஆனால் இங்கு நிலைமை அப்படி இல்லை. உனது பேற்றுக்கு உறிய முயற்சி மற்றும் பலன் ஆகில் இரண்டிலும் உனக்குத் தொடர்பு இல்லை என்று உனது நிலையை நீ உணர்ந்தாய்; உனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி என்னை மட்டுமே நீ நம்பியிள்ளாய் என்பதையும் அறிந்தாய்; உன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்கு எந்தவிதமான முயற்சியும் நீயாகவே எடுக்காமல் நிற்கிறாய்; உன்னைக் காப்பாற்றும் முயற்சி, அதன பலன் ஆகிய இரண்டும் உனது ஸ்வாமியான என்னுடையதே என நான் எண்ணியுள்ளதால், உனது தடைகள் நீங்கும்படிச் செய்து, உன்னைக் காப்பாற்றும் செயலையும் நான் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டேன். ஆகவே இனி நீ வருந்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இப்படியாகத் துன்பத்தில் நிற்கின்ற ஒருவரின் துன்பத்தை அகலும்படிச் செய்கிறான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் “அஹம் த்வா” என்கிற பதங்களாலே சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகரக்ஷயபூதரான இருவருடைய ஸ்வபாவத்தையும் அநுவதித்துக் கொண்டு சோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - இப்படியாக “அஹம் த்வா” என்ற இரண்டு பதங்கள் மூலம், பாவங்களை நீக்கும் எம்பெருமானின் இயல்பு, பாவங்கள் நிறைந்த ஜீவனின் இயல்பு ஆகியவற்றைக் கூறி, இதன் காரணமாகத் துன்பங்களை எவ்விதம் எம்பெருமான் விலக்குகிறான் என்றும் க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்ததை விளக்கினார்.

260. நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்தயங்கள் உன்னை வந்த மேலிடாதென்று சொல்லி, உனக்கு சோகநிமித்தம் இல்லைகாண் என்கிறான்.

அவதாரிகை - இனிமேல், நிவர்த்தகனாக தன்னுடையவும், நிவர்த்தயங்களான பாபங்களினுடையவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி சோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச் செய்கிறார் - நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தை - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, பாவங்களின் தன்மைகளையும், அவற்றை நீக்கும் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தையும் விளக்கிவிட்டு, துன்பங்களை எம்பெருமான் விலக்கும் விதத்தையும் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அஹம்” என்று ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குண விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு விரோதி நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, “த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று ணிச்சால் நிவர்த்தயங்களான பாபங்கள் உன்னைக் கண்டு தானே அஞ்சி ஓடிப்போமொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரித்திருக்கிற உன்னை வந்து மேலிடாது என்னுமிடம் சொல்லி, அநந்தரம் “மா சச: “ என்கையாலே “இப்படியான பின்பு உனக்கு சோகிக்க நிமித்தமில்லை” என்கிறார் - என்கை.

விளக்கம் - “அஹம்” என்பதன் மூலம், தான் அனைத்தும் அறிந்தவனாக உள்ள தன்மையை விளக்கி, தடைகளை நீக்கும் ஸ்வரூபம் கொண்டுள்ளதையும் கூறுகிறான்.

அடுத்து, “த்வா ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்பதன் மூலம், ”பாவங்கள் இனி உன்னைக் கண்டு அச்சம் கொண்டு ஓடிவிடும். என்னையே உபாயம் என்று கைக்கொண்ட உன்னை வந்த அவை அடையாது”, என்பதை விளக்கினான். மேலும் - மாசுச: - என்பதன் மூலம் - இப்படியாக உள்ளபோது நீ வருத்தம் கொள்ள இடமே இல்லை - என்றான்.

261. எத்தினாலிடர்க்கடற்கிடத்தியேழை நெஞ்சமே என்கிறான்

அவதாரிகை - இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தான் ஒருப்பட்டு நிற்கிறபடியை அறிவித்து, இவனுடைய சோகத்தை போக்குகிறமையை அபியுத்தோக்தியை நிதர்சனமாக்கிக் கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் - எத்தினால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தடைகள் நீங்குவதற்கு தான் நிற்கும் வித்தையும், துன்பங்கள் நீக்குகின்ற தன்மையையும் எம்பெருமான் எப்படி உணர்த்துகிறான் என்பதை ஆழ்வாரின் பாசுரத்தின் மூலம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, ஸர்வேச்வரன் இத்தலையில் விரோதியைப் போக்கி அடிமை கொள்வதாக ஏன்றுகொடு வந்து புகுந்திருக்கிறபடியைச் சொல்லி, “இனி எதுக்காக நீ துக்க ஸாகரத்திலே அழுந்துகிறாய்?”, என்றார்போலே, ஈச்வரனும் இப்போது இத்தலையில் ஸகல பாபங்களையும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக் கொண்டமையை அறிவித்து, இனி எதுக்காக சோகிக்கிறாய்? என்று இவனைக் குறித்து அருளிச் செய்கிறான் - என்கை.

விளக்கம் - திருமழிசையாழ்வார் (திருச்சந்தவிருத்தம் - 115) தனது மனதிடம் - ஸர்வேச்வரன் தன்னிடம் (ஆழ்வாரிடம்) உள்ள தடைகள் அனைத்தையும் நீக்கும் பொருட்டும், தன்னை அடிமை கொள்வதற்கும் தன்னில் தானாகவே வந்து புகுந்தான் - என்கிறார். தனது மனதிடம், ”இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோது இனி நீ எதற்காக துக்கக் கடலில் முழுகி உள்ளாய்?”, என்கிறார். இது போன்று இங்கு க்ருஷ்ணன் நமது அனைத்துப் பாவங்களையும் நீக்கி ஏற்பதற்காகத் தானாகவே வலிய வந்ததை அறிவிக்கிறான். அதன் பின்னர், ”நீ எதற்கு வருந்துகிறாய்?”, என்கிறான்.

262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடா நிற்க, நீ சோகிக்கக் கடவையோ?

அவதாரிகை - இனி, இவனுடைய சோகம் மறுவலிடாமல் போக்குகைக்கு உறுப்பானதொரு பகவதபிப்ராய விசேஷத்தை அருளிச் செய்கிறார் - பாபங்களை நான் பொறுத்து - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவனது துன்பமும் வருத்தமும் மீண்டும் திரும்பி விடாமல் இருப்பதற்காக எம்பெருமானின் திருவுள்ளத்தில் உள்ளதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நீ செய்த பாபங்கள் நான் முந்துற என்னுடைய சுகமா விஷயமாக்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே பின்னை உன் பக்கல் எனக்கு உண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே "செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்", "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்கிறபடியே அவை தன்னைப் பாபமாக நினையாதே புண்யமென்று நினைப்பிடா நிற்க, இனி நீ சோகிக்கக் கடவையோ? - என்கை.

விளக்கம் - நீ செய்த பாவங்கள் அனைத்தையும் நான் எனது பொறுமைக்கு விஷயமாக்கி விட்டேன். அத்துடன் நான் நிற்கவில்லை. எனது வாத்ஸல்யம் காரணமாக, திருச்சந்தவிருத்தம் (111) - செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - செய்தாரேல் நன்று செய்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப, உனது பாவங்களை நான் பாவங்கள் என்று எண்ணாமல், புண்ணியங்கள் என்றே எண்ணுகிறேன். இப்படி உள்ளபோது நீ வருத்தம் கொள்ளலாமோ?

வ்யாக்யானம் - ஆக, இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் அஞ்சுபதத்தாலும் - நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தையும், நிவர்த்தயாச்ரயத்தையும், நிவர்த்தயங்களான பாபங்களையும், அவற்றினுடைய நிவ்ருத்தி ப்ரகாரத்தையும், தத்கார்யமான சோக நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - இப்படியாக சரம ச்லோகத்தின் இரண்டாவது வரியில் உள்ள இந்தப் பதங்கள் மூலம், பாவங்கள் நீக்குகின்ற எம்பெருமானின் இயல்பு, பாவங்களின் இருப்பிடமான ஜீவனின் இயல்பு, நீக்கப்படுகின்ற பாவங்களின் இயல்பு, அவை எப்படி

நீக்கப்படுகின்றன என்ற விளக்கம், அவை நீங்கியதால் வருந்த வேண்டிய அவசியம் இல்லாமை ஆகியவற்றை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இனி, இந்த ச்லோகார்த்தத்தில் ருசி ஒருவனுக்கு உண்டாகையில் உள்ள அருமையையும், இந்த ச்லோகந் தனக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தையும், இதில் விச்வாலோத்பத்தியின் அருமையையும், ஈச்வரன் தான் முதலிலே இத்தை உபதேசியாமைக்கு ஹேதுவையும், வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதிக்கைக்கு ஹேதுவையும், உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபேண த்யஜிக்குமளவில் தோஷமில்லை என்னுமத்தையும், அவைதான் முகாந்தரேண அந்விதங்கள் ஆகையாலே ஸ்வரூபேண த்யக்தங்கள் அன்று என்னுமிடத்தையும், பேற்றுக்கு ஸாதநம் இன்னது என்னுமத்தையும், பலஸித்திக்கு இவன் பக்கல் வேண்டும் அம்சத்தையும், ஈச்வரனுக்கு இவனுடைய ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்னுமத்தையும், இவ்வர்த்தத்தில் ஆஸ்திக்யாதிகள் உண்டாய்ப் பிழைத்தல் இல்லையாகில் நசித்தலித்தனை என்னுமத்தையும், வ்யவஸாயஹீநன் இதில் அந்வயித்தால் விநாசபர்யந்தமாம் என்னுமத்தையும், இதுக்கு அதிகாரிகள் இன்னார் என்னுமத்தையும் அடைவே அருளிச் செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - இனி கீழே உள்ள பலவற்றையும் வரும் சூர்ணைகளில் அருளிச் செய்து நிறைவு செய்கிறார்.

- இந்த சரம ச்லோகத்தின் அருமையை அறிந்து இதன் மீது நாட்டம் ஏற்படுவது என்பது அரிது.
- இந்த ச்லோகத்தின் நோக்கம் என்ன.
- இந்த ச்லோகத்தில் ஒருவனுக்கு நம்பிக்கை (விச்வாலம்) உண்டாவது எத்தனை கடினம்.
- இதனை ஈச்வரன் ஏன் முதலிலேயே உபதேசம் செய்யவில்லை.
- வேதங்கள் மற்ற உபாயங்களையும் ஏன் விதிக்கின்றன.
- மற்ற உபாயங்களை அவற்றின் ஸ்வரூபங்களுடன் கைவிடுவதில் தோஷம் இல்லை.
- இந்த உபாயங்கள் வேறு வடிவில் உள்ளதால், அவற்றை உண்மையில் கைவிடவில்லை.
- பேற்றுக்கான ஸாதனம் எது.
- பலன் பெறுவதற்கு ஜீவனிடம் இருக்கவேண்டியது என்ன.
- பேறு பெற ஜீவனிடம் நன்மையை அளிக்கவல்ல ஏதும் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

- இந்தச் சொற்களை ஒருவன் நம்பினால் போதுமானது, அவன் பிழைத்துவிடுவான்; இல்லையேல் அழிந்தவிடுவான்.
- இதில் நம்பிக்கை மற்றும் உறுதி இல்லாமல், தொடர்பு கொண்டால் அவன் அழிந்து விடுவான்.
- இதற்கான அதிகாரி யார்.

263. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - அவற்றில் ப்ரதமத்தில், இதில் ஒருவனுக்கு ருசி பிறக்கையில் உள்ள அருமையை தர்சிப்பிக்கைக்காக ஓர் ஐதிஹ்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் - உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - முதலில் சரம ச்லோகத்தில் ஒருவனுக்கு நாட்டம் ஏற்படுவதே அரிது என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தத்வநிர்ணயம் பண்ணின உய்யக்கொண்டார் பக்தி நிஷ்டராயிருக்கையாலே, அவரை ப்ரபத்தி நிஷ்டராம்படி பண்ணவேணுமென்று, அவருக்கு இந்த ச்லோகார்த்தத்தை அருளிச்செய்த அளவிலே, “அர்த்த ஸ்திதி அழகிதாயிருந்தது; ஆகிலும், அத்தைவிட்டு இத்தைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கு இல்லை”, என்ன. “வித்வானாகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்; பகவத்ப்ரஸாதம் இல்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை”, என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையை நினைப்பது - என்கை.

விளக்கம் - தத்வநிர்ணயம் என்பதை அருளிச் செய்த உய்யக்கொண்டார் (இந்த உய்யக்கொண்டார் ஆளவந்தாருக்கு முன்பு இருந்த ஆசார்யர் அல்லர். எம்பெருமானாரின் சீடர்களில் ஒருவர்) பக்தி யோகத்தில் மட்டுமே நிலை நின்றார். இவருக்கு ப்ரபத்தி மீது ஈடுபாடு ஏற்படவேண்டும் என்று எண்ணிய எம்பெருமானார், அவருக்கு இந்த சரம ச்லோகத்தின் பொருளை அருளிச் செய்தார். இதனைக் கேட்ட உய்யக்கொண்டார், “ச்லோகத்தின் ஆழ்பொருள் அருமையாகவே உள்ளது. ஆனாலும் பக்தியோகத்தைக் கைவிட்டு, இந்த ப்ரபத்தியைப் பற்ற எனக்கு நாட்டம் இல்லை”, என்றார். உடனே எம்பெருமானார், “உனக்கு ஞானம் இருந்த காரணத்தினால் இதன் பொருளை நீ புரிந்து

கொண்டாய். ஆனால் ஸர்வேச்வரனின் திருவருள் இல்லாத காரணத்தினால் இதில் உனக்கு ஈடுபாடு ஏற்படவில்லை”, என்றார். எம்பெருமானாரின் இந்தக் கருத்து இங்கே கவனிக்கத்தக்கது.

264. இதுக்கு ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு.

அவதாரிகை – இனி, இந்த ச்லோகத்துக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தை அருளிச் செய்கிறார் – இதுக்கு ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு – என்று.

விளக்கம் - அடுத்து ச்லோகத்தின் நோக்கம் என்ன என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும், தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த ச்லோகத்துக்கு சாஸ்த்ர விஹிதமான ஸகல தர்மங்களையும் ஸ்வாஸநமாக விடுவித்து, இச்சேதனனுக்குத்தானே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாய், ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகல பாபங்களையும் தள்ளிப் பொகட்டு ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கும் ஸ்வாதீந ஸகல ப்ரவர்த்தகனான ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்திலே தாத்பர்யம் - என்கை.

விளக்கம் - அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் விட மாறுபட்ட தட்டில் இந்த சரம ச்லோகம் உள்ளது. அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் விதிக்கப்பட்ட அனைத்து மோக்ஷ உபாயங்களையும், அவற்றின் வாசனையும் கைவிடச் செய்து; சேதனனுக்கு வேறு எந்தத் துணையையும் எதிர்பாராமல் தானே துணையாக நின்று; தன்னை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள ஜீவனின் அனைத்து பாவங்களையும் நீக்கி; தன்னை அடையும்படிச் செய்கிறான். இப்படிப்பட்டவனும், அனைத்தையும் தன் விருப்பத்தின்படி செயல்படுத்துபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் சுதந்திரம் இதில் நோக்கமாக உள்ளது.

265. "இதுதான் அநுவாத கோடியிலே" என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி வார்த்தை.

அவதாரிகை – இனி, இதில் விச்வாலோத்பத்தியில் அருமையை அருளிச்செய்கிறார் – இதுதான் – என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்து, சரமச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட விஷயத்தின் மீது நம்பிக்கை உண்டாவது மிகவும் கடினம் என்பது கூறப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இந்த ச்லோகார்த்தந்தான் அநுவாதத்தினுடைய கோடியிலே என்று ஆப்ததமரான வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்யும் வார்த்தை – என்கை.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை க்ருஷ்ணன் அநுவாதம் செய்கிறான் என்று ஆப்தரான வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச்செய்தார் (அநுவாதம் என்றால் கூறிய ஒன்றையே மீண்டும் கூறுவதாகும். இங்கு அர்ஜுனனுக்குத் தெரிந்தவற்றையே கண்ணன் மீண்டும் கூறுகிறான் என்று கருத்து).

266. அர்ஜுநன், க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத் தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப் பற்றச் சொல்லுகையாலே.

அவதாரிகை - “அது எத்தாலே” என்ன அருளிச் செய்கிறார் - அர்ஜுநன் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதன் காரணத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இதுக்கு அதிகாரியான அர்ஜுநன் பால்யமே தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்ய ப்ரகாசகமான அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும், ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஷீரார்ணவ நிகேதந: நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம், புண்யா த்வாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மதுஸுதந: ஸாஷுாத் தேவ: புரானோ அஸௌ ஸஹி தர்மஸ் ஸநாதந:, யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந: தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜகத் பார்த்த தீர்த்தாந்யாயதநாநி ச, யே ச வேத விதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: தேவதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம், பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த: பவித்ராம் பரமுச்யதே புண்யாநாமபி புண்யா: அஸௌ மங்களாநாம் ச மங்களம், க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விச்வம் சராசரம் என்றும் இத்யாதிகளாயிருந்துள்ள பராவரதத்த்வயாதாத்மய வித்துக்களான ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், பால்யாத்த்ர்ப்ருதி புரவாஸதசையோடு வநவாஸதசையோடு வாசியற க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்துக்குக்

கடவனாய் நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலும், "இவன் சொல்லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்" என்று விச்வஸித்த பின்பு "ஆனால் என்னைப் பற்று" என்று சொல்லுகையாலே – என்கை.

விளக்கம் - இந்த சரமச்லோகத்தைக் கேட்டு கொண்டிருக்கும் அர்ஜுனன், தனது குழந்தைப் பருவம் தொடங்கியே க்ருஷ்ணனின் வியக்க வைக்கும் லீலைகளைக் கண்டும் கேட்டும் உள்ளவன் ஆவான். இது தவிர கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- மஹாபாரதம், ஹரிவம்சம் - ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஹீரார்ணவ நிகேதந: நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் - திருப்பாற்கடலில் சயனித்தபடி உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனது படுகையான ஆதிசேஷனை விட்டு மதுராவிற்கு வந்தான்.
- மஹாபாரதம் - புண்யா த்வாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மதுஸூதந: ஸாசஷாத் தேவ: புரானோ அஸௌ ஸஹி தர்மஸ் ஸநாதந: - புண்ணியமான துவாரகை உள்ள இடத்தில் மதுசூதனன் உள்ளான். அவனே பழமையானவனும் தர்மமும் ஆவான்.
- யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந: தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜகத் பார்த்த தீர்த்தாந்யாயதநாநி ச - அர்ஜுனா! பரம்பொருளும், பழமையானவனும், அனைவருக்கும் தேவனும் ஆகிய நாராயணன் எங்கு உள்ளானோ அங்குதான் அனைத்து புண்ணிய நதிகளும் திவ்யதேசங்களும் உள்ளன.
- யே ச வேத விதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: தேவதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - வேதம் அறிந்தவர்கள், வேதாந்தங்கள் அறிந்தவர்கள் ஆகிய பலரும் பரமபுருஷனாகிய க்ருஷ்ணனையே பழமையான தர்மத்தின் ஸ்வரூபம் என்று கூறுகிறார்கள்.
- பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த: பவித்ராம் பரமுச்யதே புண்யாநாமபி புண்யா: அஸௌ மங்களாநாம் ச மங்களம் - தூய்மை அளிக்கும் பொருள்கள் அனைத்திற்கும் மேலான தூய்மையாக உள்ளவன் கோவிந்தன் ஆவான். அவனே புண்ணியங்களுக்குப் புண்ணியமும், தூய்மைக்குத் தூய்மையும் ஆவான்.
- க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விச்வம் சராசரம் - இந்த உலகங்கள் அனைத்தையும் படைப்பவனும் அழிப்பவனும் க்ருஷ்ணனே ஆவான். அசையும் பொருள், அசையாப்பொருள் எனப் பலவும் உள்ள இந்த உலகங்கள் அனைத்தும் அவனுக்காகவே உள்ளன அல்லவோ?

இது போன்ற பல ரிஷிகளின் வாக்கியங்களாலும் க்ருஷ்ணனே உபாயம் என்ற அர்ஜுனன் அறிந்தவன் ஆவான். மேலும் சிறு வயது தொடங்கியே காட்டில் உள்ளபோதும், அரசாண்டபோதும் பாண்டவர்களான தங்கள் செயல்களைத் தனது செயல் என்றே கருதியபடி ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றைத் தங்களுக்காகக் கண்ணன் முடித்து வந்ததை அர்ஜுனன் அறிவான். மேலும் அர்ஜுனன், "இவன் (கண்ணன்) கூறும் உபாயங்கள் ஏதும் நமக்குத் தஞ்சம் அல்ல, இவனே நமக்குத் தஞ்சம்", என்ற நம்பிக்கையுடன் இருந்தான். ஆனாலும் கண்ணன் மீண்டும், "அப்படி என்றால் என்னைப் பற்றுவாயாக", என்று கூறியது காண்க. இதனால் அநுவாதம் எனப்பட்டது, அதாவது அர்ஜுனன் அறிந்தவற்றையே மீண்டும் உரைத்தான் .

267. புறம்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சை சோதிக்கைக்காக.

அவதாரிகை - இது தன்னை முதலிலே உபதேசியாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் – புறம்பு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதனை ஏன் முதலிலேயே உபதேசம் செய்யவில்லை என்ற சந்தேகத்தைத் தீர்க்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, யச்சரேய: ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் என்ற இவனுக்கு உபாயோபதேசம் பண்ணத் தொடங்குகிற வளவிலே முதலிலே இத்தை உபதேசியாதே உபாயாந்தரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேசித்தது எல்லாம் "அவ்வளவிலே பர்யவஸித்துவிடுமோ? அவற்றினுடைய தோஷத்தாலே இவ்வுபாயோபதேசத்துக்கு அதிகாரியாமோ? என்று இவனுடைய ஹ்ருதயத்தை சோதிக்கைக்காக என்கை.

விளக்கம் - கீதை (2-7) - யச்சரேய: ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - உன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த சீடனாக நான் உல்லேன், உன்னைச் சரணம் புகுந்த எனக்கு, எது சிறந்தது என்று கூறுவாயாக - என்று அர்ஜுனன் கேட்டான். இப்படிக்கே கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு முதலிலேயே சரணாகதி உபாயத்தை உபதேசம் செய்யாமல், மற்ற பல உபாயங்களைக் கூறினான். இதன் காரணம் - அந்த உபாயங்கள் அனைத்தையும் கேட்ட அர்ஜுனன் அவற்றில் ஈடுபடுவானா? அல்லது அவற்றில் உள்ள தோஷங்களை உணர்ந்து கொண்டு, எம்பெருமானே உபாயம் என்று

அறிந்து கொள்ளும் தகுதியைப் பெறுவானா - என்று அறிந்து கொள்ள க்ருஷ்ணன் விரும்பினான். இதனால் முதலில் உபதேசிக்கவில்லை.

268. வேதபுருஷன் உபாயந்தரங்களை விதித்தது, கொண்டிப் பசுவுக்குத் தடி கட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்ற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கக்காக.

அவதாரிகை - ஆனால், இவனன்றோ இப்படி ஹ்ருதய சோதநார்த்தமாக உபாயந்தரங்களை உபதேசித்தவன்? வேதபுருஷன் அவற்றை விதிப்பானேன்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - வேதபுருஷன் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அர்ஜுனனின் இதயத்தை அறிந்து கொள்வதற்காகவே இது போன்று மற்ற உபாயங்களைக் கண்ணன் உபதேசம் செய்தான் என்றால், அவற்றை வேதங்களும் ஏன் விதிக்கவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆப்ததமனான வேதபுருஷன் விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத, ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத, ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத, ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: இத்யாதிகளாலே உபாயந்தரங்களை மோக்ஷஸாதநமாக விதித்தது - பட்டி தின்று திரிகிற பசுவுக்கு இடைஞ்சு வசப்படுகைக்காகக் கழுத்திலே தடியை கட்டிவிடுவாரைப் போலே அஹங்கார மமகார வச்யனாய்க் களித்துத் திரிகிற இவனுக்கு, ஜந்மாந் தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: என்கிறபடியே காயக்லேசரூபமான கர்மாநுஷ்டாநம் இந்த்ரியஜயம் முதலான அருந்தேவைகளாலே செறுப்புண்டு அந்தக்களிப்புப்போய் பகவத்பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கக்காக - என்கை.

விளக்கம் - நம்பத் தகுந்தவர்களில் சிறந்தது வேதம் ஆகும். அந்த வேதங்களில் கீழே உள்ள பல வரிகள் மூலமாக மற்ற உபாயங்களால் மோக்ஷம் கிட்டும் எனப்பட்டது:

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-4-21) - விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத - பரமபுருஷனை அறிந்த பின் அவனையே த்யானிக்க வேண்டும்.
- முண்டக உபநிஷத் (2-2-6) - ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத - ஓம் என்ற பரமாத்மாவை த்யானிக்க வேண்டும்.

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-4-15) - ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத - காணத்தகுந்த உலகமாக உள்ள ஆத்மாவை உபாஸனை செய்ய வேண்டும்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-5-6) - ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: - கேட்கத் தகுந்தது, த்யானிக்கத் தகுந்தது என்பதான ஆத்மாவே த்யானிக்கத் தகுந்தது, காணத்தகுந்தது.

இப்படியாக மற்ற உபாயங்களைக் கூறும் காரணம் என்ன? யாருக்கும் அடங்காமல் திரிகின்ற பசுவைக் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வர, அதன் கழுத்தில் தடி ஒன்றைக் கட்டிவிடுவார்கள். இது போன்று மனிதன் அஹங்காரம், மமகாரம் கொண்டு தனது இஷ்டப்படித் திரிகிறான். லக்வத்ரிஸ்மருத்தி - ஜந்மாந் தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: - ஆயிரக்கணக்கான பிறப்புக்களில் கர்ம, ஞான, பக்தியில் நிலை நின்றவர்களுக்கு மட்டுமே பாவங்கள் அழிந்து கண்ணனிடம் பக்தி ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, உடல் ரீதியாக இயற்றப்பட வேண்டிய கர்மங்கள் மற்றும் புலன் ரிதியாக இயற்றப்படவேண்டிய அநுஷ்டானம் ஆகியவற்றால் ஒருவனுக்கு அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரங்கள் அடங்கப் பெறுகின்றன. அதன் பின்னர், தான் எம்பெருமானுக்கு வசப்பட்டவன், அவனுக்காகவே உள்ளவன் என்ற எண்ணம் தோன்றி, தனது ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம் உண்டாகிறது. இதற்காகவே வேதங்கள் மற்ற உபாயங்களையும் கூறின.

269. ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமாபோலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றை விட்டால் குற்றம் வராது.

அவதாரிகை - "ஆனால், இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞானோதய ஹேதுவான இவற்றைவிட்டால் குற்றமாகாதோ?", என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - ஸந்யாஸி - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இவை ஸ்வரூபத்தின் ஞானத்தை உண்டாக்குபவை என்றால், இவற்றைக் கைவிடுவதால் தோஷம் ஏற்படாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சரமாச்ரமத்திலே அந்விதனானவன் பூர்வாச்ரம தர்மங்களை விடுகிறாபோலே, அந்யோபாயங்களினுடைய ஸ்வரூபவிரோதித்வாதிகளாலே

ஸித்தோபாயத்திலே இழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்தவன் இவ்வுபாயாந்தரங்களை விட்டால் தோஷமாகாது என்றபடி.

விளக்கம் - வாழ்வின் இறுதியான நிலையான ஸந்யாஸ ஆச்ரமத்தை அடைந்த ஒருவன், தனது முந்தைய மூன்று நிலைகளின் தர்மங்களைக் கைவிடுகிறான். இது போன்றே, மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதல்ல என்றும், எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுதல் மட்டுமே தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது என்றும் அறிந்தவன், மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட்டால் எந்தக் குற்றமும் இல்லை.

270. இவன்தான் இவை தன்னை நேராக விட்டிலன்.

அவதாரிகை - "இவைதான் ஆகாரந்தரத்தாலே அந்விதங்களாகையாலே, இவற்றில் இவன் தனக்கு ஸ்வரூபத்யாகம் இல்லை" என்னுமத்தை அருளிச் செய்கிறார் - இவன் தான் இவை தன்னை நேராக விட்டிலன்" என்று.

விளக்கம் - இந்த உபாயங்கள் மற்ற வடிவில் உள்ளதால், அடியுடன் விடவில்லை என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸாதநாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாக ஸித்தஸாதந பரிக்ரஹம் பண்ணின இவ்வதிகாரிதான் கர்மஜ்ஞாநாதிகள் ஆகிற இவை தன்னை ஸ்வரூபேண த்யஜித்திலன் - என்கை.

விளக்கம் - கர்மம், ஞானம் போன்ற உபாயங்கள் வேறு வடிவில் உள்ளதால், ஸித்தோபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் ஒருவன் இவற்றை அடியுடன் கைவிடவில்லை என்று கொள்ளவேண்டும்.

271. கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே புகும்; பக்தி ப்ராப்ய ருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி ஸ்வரூப யாதாதம்யஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

அவதாரிகை - "அது எங்ஙனே?" என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - கர்மம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட எப்படி என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமாக இவன் அநுஷ்டிக்கும் விஹித கர்மம், ஸாதநபுத்த்யாவன்றிக்கே ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே பரார்த்தமாக அநுஷ்டிக் கையாலே, ஈச்வரனுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, தத்ப்ரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தாலே அந்தர்பவிக்கும். "நுண்ணறிவு" என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாகப் பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கும் உறுப்பான ஸுக்ஷ்ம ஜ்ஞாநம் ஸாதநபுத்தி கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாசத்திலே அந்தர்பவிக்கும். பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: என்கிறபடியே பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதநமான பக்தி, அந்த ஸாதநபுத்தி போனவாறே போஜநத்துக்குக்ஷுத்துப்போலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக்கக் கடவதான ருசியிலே அந்தர்பவிக்கும். ஸித்தோபாய வரணரூபையான ப்ரபத்தி ஏகபதத்திலே சொல்லுகிறபடியே ஸாதநபாவம் கழிந்தவாறே அத்யந்த பரதந்த்ரதயா அநந்யசரணாமாயிருந்துள்ள ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்திலே அந்தர்பவிக்கும் – என்கை.

விளக்கம் - தனது வர்ணத்திற்கு ஏற்ற கர்மங்களை இவன், மோக்ஷ உபாயமாக எண்ணிச் செய்யவில்லை என்றாலும், தன் போன்ற ஞானம் அற்றவர்கள், தான் செய்வதைப் பார்த்தாவது அவர்கள் அவற்றை இயற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் செய்கிறான். அதாவது, மற்றவர்களின் பொருட்டு இவன் அந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறான். இந்தச் செயலானது எம்பெருமானுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. ஆகவே இந்தச் செயல்கள் எம்பெருமானுக்கு மகிழ்வை அளிக்கவல்ல கைங்கர்யங்களாகி விடுகின்றன. திருவாய்மொழி (5-7-1) - நுண்ணறிவு – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸுக்ஷ்மமான ஞானம் என்பது, தனது ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்படுத்துவதாகும். இந்த ஞானம் மோக்ஷ உபாயம் என்ற எண்ணம் நீங்கியவுடன், இந்த ஞானம் இவனது ஸ்வரூபத்தில் இணைந்து விடுகிறது. கீதை (11-54) - பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: – பக்தி ஒன்றால் மட்டுமே நான் அறியப்படுபவன் – என்பதற்கு ஏற்றபடி, பக்தி என்பது எம்பெருமானை அடையவைக்கும் ஸாதனமாக உள்ளது. இந்தப் பக்தியில் உள்ள ஸாதனம் என்ற எண்ணம் நீங்கியவுடன், உணவு உண்பதற்கு ஏற்ற பசி உண்டாவது போன்று, இவன் பெற வேண்டிய பகவத் கைங்கர்யத்திற்கு முன்பாக அடையவேண்டியதான, கைங்கர்ய ருசி இவனுக்குப் பிறந்து விடுகிறது. ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானை அடைவதற்கான உபாயமான ப்ரபத்தி என்பது ஓர் உபாயம் என்னும் எண்ணம், "ஏகம்" என்ற பதத்தின் மூலம் கைவிடப்படுகிறது. அதன் பின்னர் (ப்ரபத்தி ஒரு ஸாதனம் என்ற எண்ணம் நீங்கியவுடன்), எம்பெருமானைத் தவிர வேறு எதனையும் உபாயமாகக் கொள்ளாத நிலையில், தனது ஸ்வரூபத்தை

உணர்ந்த நிலையில், அந்த ஞானத்துடன் ப்ரபத்தி சேர்ந்து விடுகிறது (அல்லது எம்பெருமானே ஸித்தோபாயம் என்ற எண்ணம் சேர்ந்து விடுகிறது).

272. ஒரு பலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய பகவத் ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது.

அவதாரிகை - “பக்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டையுங் கழித்தால் இவன் தனக்குப் பலஸாதநமாவது எது?” என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - ஒரு பலத்துக்கு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பக்தி, ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டுமே கழிந்து விடுகின்றன என்றால், இவன் பெறும் பலனுக்குச் சாதனமாக உள்ளது எது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவத் ப்ராப்தியாகிற ஒரு பலத்துக்கு ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் சஹீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே என்கிறபடியே அநேக ஜந்மங்களிலே கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளாகிற அங்கங்களாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே அரிதாயிருந்துள்ள பக்திமார்க்கத்தையும், “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்று ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸக்ருதநுஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள ப்ரபத்திமார்க்கத்தையும் உபதேசிக்கையாலே, ஸாதந கௌரவ லாகவங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே தத்தத் வயாஜேந பலப்ரதனாகா நின்றுள்ள அவனுடைய ப்ரஸாதமே ப்ரதாநமாகையாலே பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற இவை யிரண்டுமொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதம் உபாயமாகக் கடவது - என்கை.

விளக்கம் - எம்பெருமானை அடைதல் என்ற பலனுக்கு இரண்டு மார்க்கங்கள் உள்ளன. இவற்றில் பக்தி மார்க்கம் என்பது தொடர்ந்து பல பிறவிகளில் கர்மயோகம், ஞானயோகம் ஆகிய அங்கங்களுடன் இழிதல் வேண்டும் என்பதால், மிகவும் கடினமான மார்க்கம் ஆகும். இதனை லக்வத்ரிஸ்ம்ருதி - ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் சஹீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே - ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளில் கர்ம, ஞான, பக்தி யோகங்களில் நிலை நின்று, பாவங்கள் நீங்கப் பெற்றால் மட்டுமே கண்ணனிடம் பக்தி உண்டாகும் - என்பதன் மூலம் அறியலாம். ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் கைவிட்டு, ஒருமுறை இயற்றினால் மட்டுமே போதுமானது என்ற ப்ரபத்தி எளிய மார்க்கமாகவே உள்ளது. ஆக ஒரு ஸாதனம் கடினமா எளியதா என்ற கேள்வி அவசியம் இல்லை. மாறாக, அந்தந்த உபாயங்களில்

நிலை நிற்பவர்களுக்கு ஏற்ற பலன் அளிக்கின்ற, ஈச்வரனின் கடாசுஷமே முக்கியம் என்றாகிறது. எனவே பக்தி, ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டுமே உபாயம் அல்ல; எம்பெருமானின் கடாசுஷமே உபாயம் என்றாகிறது.

275. பேற்றுக்கு வேண்டுவது – விலக்காமையும் இரப்பும்.

அவதாரிகை – “ஆனாலும், பேற்றுக்கு இவன் பக்கலிலும் ஏதேனும் உண்டாக வேண்டாவோ?”, என்ன, அருளிச்செய்கிறார் – பேற்றுக்கு – என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் கடாசுஷம் என்னும் பேற்றை அடைய சேதனனிடம் ஏதேனும் இருத்தல் வேண்டுமா என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பலஸித்திக்குச் சேதநன் பக்கல் உண்டாக வேண்டுவது – ஸ்வயந்நத்தாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காதொழிகையும், அது புருஷார்த்த மாகைக்கு உறுப்பான இரப்பும் - என்கை.

விளக்கம் - பேற்றை அடைவதன் பொருட்டு சேதனனிடம் இருக்க வேண்டியவை – எம்பெருமானை நாம் அடையும்விதமாக, அவன் தானாகவே நமக்கு ரக்ஷணமான செயல்களைச் செய்யும்போது, அந்த நேரத்தில் நம்மை நாமே காத்துக் கொள்ள முயற்சி செய்து, எம்பெருமானின் செயலைத் தடுக்காமல் இருத்தல்; கைங்கர்ய புருஷார்த்தம் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து நிற்பது - ஆகிய இரண்டும் ஆகும்.

274. சக்ரவர்த்தித் திருமகன், பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன், புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே, இவன் பக்கலிலும் சிலஸுக்ருதம் உண்டானால் ஆகாதோ? என்ன, உபாயபூதனுக்கு அநிஷ்டமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் - சக்ரவர்த்தித் திருமகன் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட இரண்டும் விடுத்து, சேதனன் பக்கம் ஏதேனும் புண்ணியங்கள் உள்ளன என்பதால் எம்பெருமானின் கடாசுஷம் கைகூடும் என்று கொள்ளக்கூடாதா என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: என்கிற சக்ரவர்த்தித் திருமகன், "யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம் என்று பாபிஷ்டனான ராவணன்தானாகிலும் அழைத்துவாரும்", என்கையாலே பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடல் அல்லாமையாலே, பாபத்தோடே வரிலும் அமையும் என்றான். க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் என்கிற இவன் ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய என்கையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றன் – என்கை. ஆகையால், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க அஸஹனான உபாயபூதனுக்கு இவன் பக்கல் ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்று கருத்து.

விளக்கம் - இராமாயணம் – ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: - தர்மமே வடிவான இராமன் – என்னும்படியான சக்ரவர்த்திருமகனான இராமன், "யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம் – இராவணனாகவே இருந்தாலும்", என்று கூறி, மிகுந்த பாவங்கள் செய்த இராவணனாக இருந்தாலும் கூட, தன்னிடம் அழைத்து வருமாறு பணிக்கிறான். ஆக, பாவம் என்பது, பேறு பெறுவதற்கு ஒரு காரணம் என்று கூற இயலாத காரணத்தால், பாவத்துடன் ஒருவன் வந்தால்கூட ரக்ஷகத்திற்கு எந்தப் பாதகமும் இல்லை என்றாகிறது. மஹாபாரதம் – க்ருஷ்ணம் தர்ம ஸநாதநம் – பழமையான தர்மமே வடிவானவன் க்ருஷ்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள கண்ணன் – ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய – அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு - என்றான். இதன் மூலம், பேற்றுக்குக் காரணமாகப் புண்ணியம் உள்ளது என்று எண்ணக்கூடிய புண்ணியங்களையும் கைவிடும்படிக் கூறுகிறான். ஆகவே, தான் ரக்ஷிக்கும்போது மற்றொரு துணையுடன் வரும் ஒருவனைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத உபாயமாக எம்பெருமான் உள்ளான் என்றாகிறது. எனவே சேதனனிடம் புண்ணியச் செயல்கள் இருத்தல் என்பது அவசியம் இல்லை என்றாகிறது.

275. "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விச்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையில்லை" என்று பட்டர்க்கு எம்பார் அருளிச் செய்த வார்த்தை.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தில் இழிந்தவனுக்கு ஆஸ்திகனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தல் ஒழிய, மத்யமஸ்திதியில்லை என்னுமத்தைப் பூர்வாசார்ய வசந்தாலே அறிவிக்கிறார் - ஆஸ்தினாய் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சரமச்லோகத்தின் ஆழ்பொருளை அறிந்தவனுக்கு, அதன் மீது நம்பிக்கையுடன் ஆஸ்திகனாக இருந்து பிழைத்தல், நம்பிக்கை இல்லாத நாஸ்திகனாக இருந்து ஆத்மநாசம் அடைதல் என்ற இரண்டு நிலைகள் மட்டுமே உள்ளன என்றும், இவை இரண்டிற்கும் நடுவில் எந்த நிலையும் இல்லை என்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இவ்வர்த்தத்தில் அந்விதனானவன் பகவத்ப்ரபாவத்தால் “இது ஸத்யம்” என்று ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியும், “இது தப்பாது” என்கிற விச்வாஸமுமுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒரு தலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ? என்று நாஸ்திகனாய் இத்தை அநாதரித்து நசித்தலித்தனையொழிய, நடுவிலொரு நிலையில்லை என்று ஸகலசாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆப்தமரான எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை – என்கை.

விளக்கம் - சரமச்லோகத்தின் பொருளில் ஈடுபாடு கொண்டவன், “எம்பெருமானின் ப்ரபாவத்தைக் காணும்போது, இந்த ச்லோகம் ஸத்யமே ஆகும்”, என்று ஆஸ்திகனாக நின்று, “இந்த ச்லோகம் தப்பாமல் பலன் அளிக்கும்” என்று ஆழ்ந்த விச்வாஸம் கொண்டு பிழைக்கிறான். சாஸ்திரங்கள் பலவிதமான கடினமான செயல்களைச் செய்து, அதன் மூலம் மோசுஷம் பெறுவாய் என்கின்றன; இந்த ச்லோகம் அவற்றைவிட மாறுபட்ட கருத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது; இது எப்படி? என்ற நம்பிக்கை இல்லாத நாஸ்திகனாக ஒரு சிலர் இதனைத் தள்ளக்கூடும். அப்படிப்பட்டவன் ஆத்மநாசம் அடைகிறான். இந்த இரண்டைத் தவிர, நடுவில் வேறு எந்த நிலையிலும் யாரும் இருக்கமுடியாது - இப்படியாக அனைத்து சாஸ்திரங்களும் அறிந்தவரான ஸ்வாமி பராசரபட்டருக்கு, அவரது ஆசார்யரான ஸ்வாமி எம்பார் அருளிச்செய்தார்.

276. வ்யாவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம், ஆமத்தில் போஜநம் போலே.

அவதாரிகை - வ்யவஸாயஹீநனுக்கு இதில் அந்வயம் விநாசத்துக்கு உடலாம் என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் – வ்யவஸாயம் – என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதில் நம்பிக்கை மற்றும் உறுதியில்லாதவன், இதனுடன் தொடர்பு கொண்டால் எப்படி அழிகிறான் என்பதை ஓர் உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இதிற் சொல்லுகிற த்யாக ஸ்வீகாரங்களுக்கு ஈடான வ்யாவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதிலுண்டான அந்வயம், அஜீர்ணதசையிற் பண்ணின போஜநம் மரண ஹேதுவாமாபோலே விநாஸஹேதுவாய்ப் பர்யவஸிக்கும் – என்கை.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிடல், எம்பெருமானையே உபாயமாக ஏற்றுக் கொள்ளுதல் ஆகிய இரண்டிலும் முழு விச்வாசத்துடன் கூடிய உறுதி இல்லாமல் ஒருவன் இருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்டவன் இந்த ச்லோகத்துடன் தொடர்பு கொண்டால், அவன் நிலை என்னவென்றால் – அஜீர்ணம் உள்ள ஒருவன் உண்ணும் உணவே அவன் உடலுக்கு அழிவை ஏற்படுத்துவது போன்று - இந்த ச்லோகமே அவனுக்கு ஆத்மநாசம் ஏற்படக் காரணமாகிவிடும்.

277. "விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

அவதாரிகை – இது தனக்கு அதிகாரிகள் இன்னாரென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் - விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பரென்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர் – என்று.

விளக்கம் - சரமச்லோகத்தின் ஆழ்பொருளைப் பின்பற்றி நிற்கும் அதிகாரிகளின் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, "செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்று கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியராய், அது தன்னை அர்த்தக்ரியாகாரியாய்க் கொண்டு கோயிலிலே சாய்ந்தருளினவர்தாம், அர்ஜுந வ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்த யதார்த்தமுமாய்ச் சீரியதுமாய் ஸுலபமுமான "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருப்பார் என்கிறபடியே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்கள் – என்கை.

விளக்கம் - நாச்சியார் திருமொழி (11-10) - செம்மை உடைய திருவரங்கன் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர் – என்பதற்கு ஏற்ப, மனம் – வாக்கு - செயல் ஆகிய மூன்றாலும் ஒருபடியாக உள்ளவர்கள் தன்னுடன் சேரும் பொருட்டு, தான்

இதனை நடத்தி வைக்கும் விதமாக, திருவரங்கம் பெரியகோயிலில், ஸ்ரீரங்கநாதனாகிய பெரியபெருமாள் சயனித்துள்ளான். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாதன், அர்ஜுனனை ஒரு சாக்காக தன் முன்னே நிறுத்தி, திருத்தேரின் தட்டில் நின்று, உண்மையும், சிறப்பும், எளிமையும் சேர்ந்த சரமச்லோகத்தை அருளிச் செய்தான். இப்படியாக ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்த – மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே அடைவாயாக (முதன்மையாக உள்ளதால் ஸ்ரீரங்கநாதனை மட்டுமே சரணம் அடைதல் என்பது பொருத்தமே) – என்று உள்ள ச்லோகத்தின் பொருளை உணர்ந்த பெரியாழ்வார், அதன்படியே எந்த நாளும் நின்றார். இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டு, அதன்படியே நடக்கின்ற பெரியாழ்வார் போன்றவர்களே இதன் அதிகாரிகள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

278. "வார்த்தையறிபவர்" என்கிற பாட்டும், "அத்தனாகி" என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தநிஷ்டரான ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்தியில் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படுமவற்றை அருளிச்செய்து, இது தன்னை நிகமிக்கிறார் – வார்த்தையறிபவர் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, இந்த சரமச்லோகத்தின் பொருளானது, இதன் பொருளிலேயே எப்போது ஊன்றியுள்ள ஆழ்வார்களின் திவ்யப்பிரபந்தங்களில் வெளிப்படுவதைக் கூறுகிறார். இவற்றை, இந்த சரமச்லோகத்தின் பொருளாக நம் பூர்வர்கள் கொள்வதையும் வெளிப்படுத்துகிறார். இப்படியாகச் சரமச்லோகத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "வார்த்தையறிபவர் பேர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேற நீக்கித் தன்தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றியாவரோ" என்று "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற நல்வார்த்தையை அறியுமவர்கள் பரணிக்கூடு வரிந்தாற்போலே இவ்வாத்மாவைச் சூழப்பொதிந்து கிடக்கிற ஜந்மங்களோடும், அவை புக்கவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதியோடும், அங்ஙனே யாகிலும் சிறுது நாள் செல்லாதபடி இடிவிழுந்தார்போலே வரும் ஜரையோடும், அங்ஙனேயாகிலும் இருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்கு அநபிமதமான விநாசமுமாகிற இவற்றை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தள்ளி, அவை போன்ற அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹாதுக்கத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, பாதரேகை

போலே தன் திருவடிகளின் கீழே சேரும்படிபண்ணி, புநராவ்யவஸிதராய்க் கொண்டு தங்களுக்கு ஆச்ரயணீயனாய் விரோதி நிவர்த்தகனான ஆச்ரயபூதனுக்கு ஒழிய வேறொருவர்க்கு ஆளாவரோ? என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த “வார்த்தையறிபவர்” என்கிற பாட்டும்.

“முத்தனார் முகுந்தனார் ஒத்தொவ்வாத பல் பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான் அத்தனாகியன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்ப் புகுந்து - நம்முள் மேவினார்; எழைநெஞ்சமே! எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி” என்று ஹேயப்ரத்ய நீகராகையாலே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தராய் முக்தியூமிப்ரதரானவர் ஸகல தேஹவர்த்திகளான ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஒத்து, தேவாதிபேதத்தாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களைப் போக்கி, நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் கொள்ளும் அடிமையைக் கொள்ளுகைக்காக ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவாயும், ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும், அடிமை கொள்ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும், இப்படி ஸர்வவித பந்துவுமாய், நம்முடைய தண்மையையும் தம்முடைய பெருமையையும் பாராதே, நம்முடைய ஸர்வபரத்தையும் தாமேயேறிட்டுக் கொண்டு செய்வாராக ஹேயமான நம்முள்ளே புகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினர்; அறிவிலியான நெஞ்சே! நம்முடைய ஹிதம் அறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ, அவன் அஜ்ஞனாயோ; ஹிதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் ஸக்தராயோ, அவன் அஸக்தனாயோ; கார்யஞ்செய்து கொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ, அவன் அப்ராப்தனாயோ; தன் மேன்மை பாராதே தாழ்நின்று உபகரிக்குமவனாயிருக்க எத்தாலே நீ துக்கஸாகரத்திலே கிடக்கிறது?” என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச் செய்த “அத்தனாகி” என்கிற பாட்டும் இந்த ச்லோகத்துக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம் என்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (7-5-10) – வார்த்தையறிபவர் பேர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேறற நீக்கித் தன்தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றியாவரோ - என்றது காண்க. இதன் கருத்தாவது – மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - என்னும் பகவத் சொற்களை அறிபவர்கள் நிலையைக் கீழே கூறுகிறார்.

பட்டுப்பூச்சியானது தனது உடலைச் சுற்றித் தானாகவே ஒரு கூடு கட்டிக் கொண்டு, தனது அழிவைத் தானாகவே தேடிக் கொள்கிறது. அது போன்று, ஜீவன் தனது

ஸ்வரூபத்தை அறியாமல் தனது தீய செயல்கள் மூலம் பல பிறவிகளை உண்டாக்கிக் கொள்கிறான், அவற்றால் பல நோய்களும் தொடர்கின்றன; இப்படியாக உள்ள நோய்களைப் பொறுத்துக் கொண்டாலும், குறுகிய காலத்தில் இடி விழுவது போன்று கிழத்தன்மை உண்டாகிறது; அப்படியே இவன் இருக்க இயலாதபடி மரணம் அணைத்துக்கொள்கிறது. நன்றாக தொழில் அறிந்தவர்கள், ஓர் உயர்ந்த சுவரை எப்படி நேர்த்தியாக எளிதில் உடைத்து விடுவார்களோ, அது போன்று இந்தத் துன்பங்களை எம்பெருமான் விலக்குகிறான். அதன் பின்னர் துன்பத்தில் உயர்ந்த துன்பம் என்று கூறப்படும் கைவல்யத்தை, அது மீண்டும் திரும்பாதபடி அடியுடன் அழிக்கிறான். தன்னுடைய திருவடியில் உள்ள ரேகைகள் தனது திருவடியை விட்டு எப்படிப் பிரியாதோ அது போன்று, தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்கிறான். மறுபடியும் இந்த ஸம்ஸாரத்திற்கு வராதபடி காக்கிறான். இப்படியாக அவன் செய்கின்ற ரக்ஷணத்தை எண்ணியபடி, அவனிடம் உறுதியுடன் நின்று, தங்களால் அடையத்தக்கவனாகவும், விரோதியைப் போக்குபவனாகவும், ஆச்சரியம் ஏற்படும் செயல்கள் செய்பவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனைத் தவிர வேறு யாருக்கும் வசப்படுவார்களோ?

திருச்சந்தவிருத்தம் (115) - முத்தனார் முகுந்தனார் ஒத்தொவ்வாத பல் பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான் அத்தனாகியன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்ப் புகுந்து - நம்முள் மேவினார்; எழைநெஞ்சமே! எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி - என்றது காண்க. தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன்; இதனால் ஸம்ஸார வாஸனையால் தீண்டப்படாதவன்; முக்திபூமியை அளிக்கவல்லவன்; ஞானமே வடிவமாக இவன் உள்ளதால் அனைத்து ஆத்மாக்களும் தேவர்கள், மனிதர்கள் என்று வேறுபாடு காரணமாக பிரிந்து நிற்கும் பிரிவினை நீக்குபவன்; எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழலும் நமக்கு, நித்யஸூரிகள் அனுபவித்தபடி உள்ள கைங்கர்ய இன்பத்தை அளிப்பதற்காக, நன்மையை மட்டுமே நடத்துகின்ற தந்தையாக உள்ளவன்; இனிமையை மட்டுமே செய்கின்ற தாயாக உள்ளவன்; நம்மை அடிமையாகக் கொள்ளவல்ல எஜமானனாக உள்ளவன்; இப்படியாகப் பலவிதமான உறவினனாக உள்ளவன்; இவன் நமது தாழ்ச்சி, தனது மேன்மை ஆகியவற்றை ஆராயாமல், நமது பொறுப்புகள் அனைத்தையும், தானே ஏற்றுக்கொண்டு, மிகவும் தாழ்ந்த நமக்குள், நீர் போன்று புகுந்தான். அறிவில்லாத நெஞ்சமே! நீ ஏன் இன்னமும் துன்பக்கடலில் உள்ளாய்? நமக்கு நன்மை எது என்று அறியும் ஞானம் நாம் கொண்டவர்களோ? அந்த நன்மை எது என்று அவன் அறியாதவனோ? நமக்கு ஏற்ற நன்மையை நாமே நமக்கு உண்டாக்கிக் கொள்ளும் சக்தி

உள்ளவர்களோ நாம்? அவன் அந்தத் திறன் அற்றவனோ? நாமே நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் தகுதி நம்மிடம் உள்ளதோ? அவன் அவசியம் அற்றவனோ? தனது மேன்மையைப் பெரிதும் எண்ணாமல், நம்மிடம் இறங்கி வந்து, தாழ்ந்த இடத்தில் நின்று, நமக்கு உபகாரம் செய்பவனாக அவன் உள்ளபோது, நீ ஏன் துன்பக்கடலில் உள்ளாய்? என்று திருமழிசை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். இவற்றை இங்கு கொள்க.

வ்யாக்யானம் – ஆக, இத்தால் ஸ்வீகாராங்கதயா த்யாஜ்யமான தர்ம விசேஷங்களையும், அந்த தர்மங்களினுடைய த்யாகப்ரகாரத்தையும், அந்த தர்மத்தாக பூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதி குணயோகத்தையும், அக்குண விசிஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாய அஸஹத்வ லக்ஷணமான நைரபேக்ஷயத்தையும், நிரபேக்ஷ வஸ்துவினுடைய உபாயபாவத்தையும், அதை உபாயத்வேந ஸ்வீகரிக்கையையும், ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணயோகத்தையும், அக்குண விசிஷ்ட வஸ்துவிலே ந்யஸ்தபரனான அதிகாரியையும், அதிகாரிக்கு விரோதியான பாபஸமூஹத்தையும், அப்பாபவிமோசந ப்ரகாரத்தையும், அப்பாபவிமோசகனைப் பற்றின அதிகாரியுடைய நைர்பர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் – ஆக, கீழே உள்ள பலவும் சரமச்லோகத்தில் கூறப்பட்டது:

- எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவதற்கு அங்கமான, கைவிடத்தக்க மோக்ஷ உபாயங்கள் – ஸர்வதர்மாந்.
- இவற்றைக் கைவிடும் முறை – பரித்யஜ்ய.
- இந்த உபாயங்களைக் கைவிட்ட பின்னர் பற்றுகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய ஸௌலப்யம் போன்ற குணச்சேர்த்தி – மாம்.
- இப்படிப்பட்ட குணங்கள் கொண்ட எம்பெருமான் நம்மிடம் வேறு எதனையும் எதிர்பாராதவன் – ஏகம்.
- அவனே உபாயம் – சரணம்.
- அவனையே உபாயம் என்று கைக்கொள்ளுதல் – வ்ரஜ.
- இப்படியாக உபாயம் என்று கொள்ளப்பட்ட அவன் ஞானம், சக்தி போன்ற குணங்களுடன் கூடியவன் – அஹம்.
- இப்படிப்பட்ட குணங்கள் கொண்ட எம்பெருமானிடம் தனது பெறுப்பை ஒப்படைத்த அதிகாரி – த்வா.

- அந்த அதிகாரிக்குத் தடை ஏற்படுத்துகின்ற பாவங்கள் – ஸர்வபாபேப்ய:
- அந்தப் பாவங்களை எம்பெருமான் நீக்கும் விதம் – மோக்ஷயிஷ்யாமி.
- இப்படியாகப் பாவங்கள் நீங்கப் பெற்ற அதிகாரி, கவலைகள் இன்றி இருக்கவேண்டும் – மாசுச:

முழுக்ஷுப்படியில் சரமச்லோக ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த முழுக்ஷுப்படி
ஸம்பூர்ணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த முழுக்ஷுப்படி
வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை கருத்தறிந்த எம்பெருமானார்
திருவடிகளே சரணம்
பார்த்தன் திருத்தேர்த்தட்டில் மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை செப்பிய
ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளே சரணம்